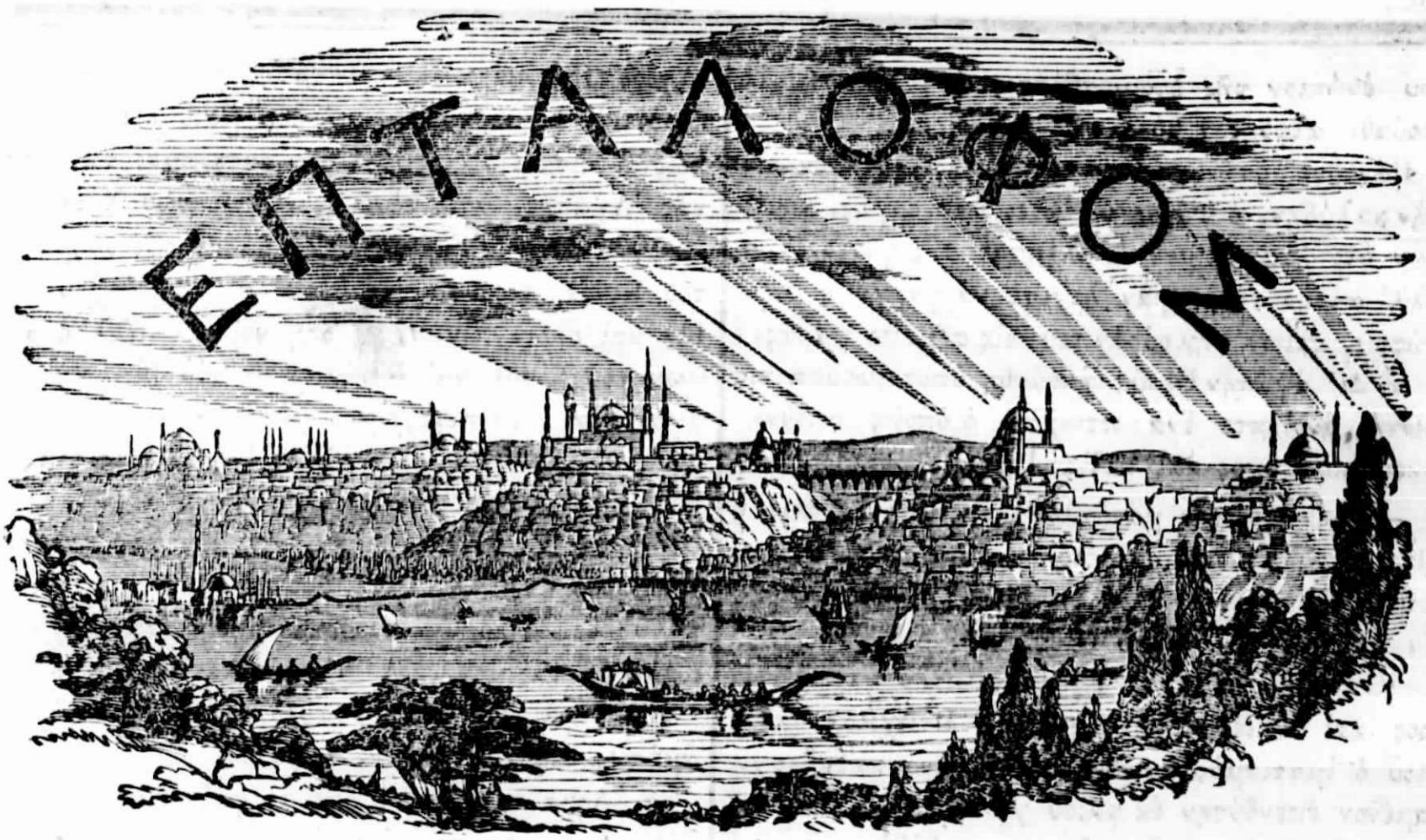

10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1862. ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 4.

Η ΑΠΙΔΕΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΠΤΩΧΕΙΑΣ.

(Φλαμανδικὴ παράδοσις).

Α'.

Ὁ καιρῷ ἐκείνῳ ὑπῆρχεν εἰς τὸ χωρίον Βὶκ, πλησίον τοῦ Κομητάτου Κονδὲ, καλή τις καὶ ἐνάρετος γυνὴ, ὀνομαζομένη Κυρὰ Πτώχεια, ἥτις ἐζήτευε, περιερχομένη ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, καὶ ἥτις τόσον γραῖα ἦτο ὥστε, ἔλεγες, ὅτι ἐγεννήθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπράχθη τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ χωρίον Βὶκ ἦτο μικρά τις καὶ ἀσήμαντος κώμη, κειμένη παρὰ τὰς ὄχθας βάλτου, καὶ ἔβλεπέ τις εἰς αὐτὸ ἀθλίας τινὰς καλύβας, ἢ παραπήγματα καλαμοσκέπαστα καὶ ἐκτισμένα μὲ πηλὸν καὶ μὲ ξηρὰ χόρτα. Ἡ Κυρὰ Πτώχεια κατῴκει παράμερα μικρόν τινα παμπάλαιον καὶ καταρρέοντα πηλόκτιστον οἰκίσκον, ὅπου μόνην συντροφίαν εἶχεν ἕνα σκύλον, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε Φάρον, ὅλα της δὲ τὰ ἀγαθὰ ἦσαν ἡ ῥάβδος καὶ τὸ δισάκκιόν της, τὸ ὁποῖον ἔφερε πάντοτε σχεδὸν κενὸν, ὁσάκις ἐπανήρχετο ἐκ τῶν ἐκδρομῶν της εἰς τὰς πέριξ ἐπαύλεις καὶ τὸ χωρίον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς κηπάριόν τι, κείμενον ὄπισθεν τῆς καλύβης της καὶ κάκιστα περιτειχισμένον, ἦτο πεφυτευμένον ἓν μόνον δένδρον, μία πελώριος ἀπιδέα, τόσον ὡραία, ὥστε ποτὲ ἴσως δὲν εἶδέ τις καλλήτερον δένδρον μετὰ τὴν περίφημον ἐκείνην μηλέαν τοῦ ἐπιγείου παραδείσου τῆς Ἐδέμ. Ἡ μόνη εὐχαρίστησις, τὴν ὁποίαν ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἀπελάμβανεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἦτο νὰ τρώγῃ τοὺς καρποὺς τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ δένδρου· ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ δυσανάγωγα παιδία τοῦ χωρίου ἤρχοντο συνεχῶς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἀπιδέας, καὶ τὴν ἐλεηλάτουν ὅταν ἡ ἰδιοκτῆτις αὐτῆς ἦτο ἀποῦσα. Ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἀπήρχετο εἰς τὴν ζητείαν μετὰ τοῦ πιστοῦ της Φάρου, ἀλλὰ τὸ φθινόπωρον ὁ Φάρος ἠναγκάζετο νὰ μένῃ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ φυλαττῇ τὰ ἀπίδια, καὶ ὁ μικρὸς οὗτος ἀποχωρισμὸς ἦτο τρομερὰ δι' ἀμφοτέρους βάσανος, διότι ἀμφότεροι, ἥ τε πτωχὴ γυνὴ καὶ ὁ πτωχὸς σκύλος, ἠγαπῶντο μετὰ μεγάλης στοργῆς.

Β'.

Ἐν τούτοις ἐπῆλθεν ὁ χειμών, χειμὼν λίαν τρομερὸς, καθ' ὃν δύο κατὰ συνέχειαν μῆνας τόσον ψῦχος ἔγεινεν, ὥστε ἔσκασαν αἱ πέτραι ἀπὸ τὸν πάγον, καὶ τόση χιὼν ἔπεσεν, ὥστε οἱ κόρακες ἀπέθανον τῆς πείνης, καὶ οἱ λύκοι ἀφῆκαν τὰ δάση καὶ εἰσήρχοντο εἰς τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων. Τρομερὰ ἐρήμωσις ἐγένετο εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἡ ταλαίπωρος Κυρὰ Πτώχεια μετὰ τοῦ Φάρου της ὑπέφερε πλειότερον τῶν ἄλλων.

Ἑσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ἔπιπτε πυκνοτάτη χιὼν καὶ ὁ βορέας ἐμυκᾶτο μανιωδῶς, ἐνῷ οἱ δύο φίλοι ἐθερμαίνοντο, ἀκουμβῶντες ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλ-

λου ἐνώπιον τῆς ἑτοιμοσβέστου ἑστίας των, ἐκρούσθη αἴφνης ἡ θύρα πῆς καλύβης.

Πάντοτε, ὁσάκις ἄνθρωπός τις ἐπλησίαζεν εἰς τὴν καλύβην, ὁ Φάρος ὑλάκτει μετ' ὀργῆς, νομίζων ὅτι ἦσαν οἱ μικροὶ κλέπται τῆς γειτονείας· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἤρχισε νὰ γογγύζῃ ὑποκώφως, σείων τὴν οὐράν του εἰς σημεῖον χαρᾶς.

« Δι' ἀγάπην Θεοῦ! ἠκούσθη ὑποτρέμουσά τις φωνή· ἀνοίξατε ἕνα πτωχόν, ὁ ὁποῖος ἀποθνήσκει ἀπὸ ψῦχος καὶ πεῖναν!

— Σήκωσε τὸν μάνδαλον! ἔκραξεν ἀμέσως ἡ Πτώχεια· δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ εἴπουν, ὅτι ἀφῆκα εἰς τοιοῦτον καιρὸν ἔξω τῆς στέγης μου ἓν πλάσμα τοῦ καλοῦ Θεοῦ. »

Ὁ ξένος εἰσῆλθεν. Ἐφαίνετο πολὺ γεροντότερος καὶ ἀθλιέστερος τῆς Κυρὰ Πτώχειας· ὅλος του ὁ ἱματισμὸς συνέκειτο ἀπὸ ἕνα καταξεσχισμένον ἐπενδύτην ἐκ φαιοῦ χονδροπάνου, καὶ ἐπεστηρίζετο εἰς χρονδροειδεστάτην ῥάβδον.

« Κάθησε, καλέ μου ἄνθρωπε, εἶπεν ἡ Κυρὰ Πτώχεια· ἡ τύχη σου σὲ ἔρριψεν εἰς πολὺ κακὸν μέρος, ἀλλ' ἔχω ἀκόμη τὸν τρόπον νὰ σὲ περιποιηθῶ. »

Καὶ ἔρριψε πάραυτα εἰς τὸ πῦρ τὸ τελευταῖον ξύλον της, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν γέροντα τὰ τρία τεμάχια τοῦ ψωμίου, τὰ ὁποῖα ἔμεινον εἰς τὸ καυκίον της. Μετ' ὀλίγον τὸ πῦρ ἀνεζωογονήθη, καὶ ὁ γέρων ἔφαγε μὲ πλείστην ὄρεξιν· ἐνῷ δὲ αὐτὸς κατεβρόχθιζε τὸ ξηρὸν ψωμίον, ὁ Φάρος τῷ ἔλειχε τοὺς πόδας. Ὅταν ὁ ξένος ἐτελείωσε τὸ δεῖπνόν του, ἡ Κυρὰ Πτώχεια τὸν ἐσκέπασε μὲ τὸ παλαιόν της βαμβακερὸν κάλυμμα, καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀχυροστρώματός της, ἐνῷ ἡ ἰδία ἡτοιμάζετο νὰ ἀκουμβήσῃ τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ μικροῦ της σκολυθρίου (σκαμνίου).

Τῇ ἐπαύριον ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἐξύπνησε πρώτη.

« Δὲν μοὶ ἔμεινε πλέον τίποτε, εἶπε καθ' ἑαυτὴν μετὰ λύπης, καὶ ὁ ξένος μου θὰ σηκωθῇ πεινασμένος· ἂς ἴδωμεν ἂν ἦνε δυνατὸν νὰ τρέξω μίαν στιγμὴν εἰς τὸ χωρίον διὰ νὰ ζητεύσω. »

Καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς καλύβης της. Ἡ χιὼν ἔπαυσε, καὶ ὡραῖος χειμερινὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὴν ἡμέραν· ἐπιστρέψασα δὲ διὰ νὰ λάβῃ τὴν ῥάβδον της, παρετήρησε τὸν ξένον ὄρθιον καὶ ἕτοιμον νὰ ἀναχωρήσῃ.

« Πῶς! τόσον ἐνωρὶς θὰ ἀναχωρήσῃς, καλὲ ἄνθρωπε; τῷ εἶπε.

— Ἡ ἀποστολή μου ἐξεπληρώθη, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ δώσω λόγον περὶ αὐτῆς εἰς τὸν Κύριόν μου. Δὲν εἶμαι ὅ,τι φαίνομαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου. Εἶμαι ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος, προστάτης τοῦ Κομητάτου Κονδὲ, καὶ ἀπεστάλην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἴδω πῶς οἱ πιστοὶ λατρευταί του ἐκτελοῦσι τὰ ἔργα τῆς Ἀγάπης, ἥτις εἶνε ἡ πρώτη τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν. Ἔκρουσα τὴν θύραν τοῦ ἄρχοντος τοῦ Κονδὲ, ἔκρουσα τὰς θύρας τοῦ δημάρχου τοῦ Βὶκ καὶ ὅλων τῶν περιξ ἀγρονόμων· ἀλλ' ὁ ἄρχων τοῦ Κονδὲ καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ Βὶκ καὶ οἱ ἀγρονόμοι τῶν περιχώρων μὲ ἀφῆκαν νὰ παγώσω πρὸ τῆς θύρας των. Σὺ μόνη ἔλαβες οἶκτον πρὸς ἐμὲ, καίτοι οὖσα πτωχὴ ὡς ἐγώ. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς φιλοξενίας σου, διότι οὐδεμία ἀρετὴ ἀμείβεται τόσον πολὺ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὅσον ἡ εὐσπλαγχνία. Κάμε ἓν τάξιμον, καὶ θὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως. »

Ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἐσταυροκοπήθη, καὶ ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τὰ γόνατα, λέγουσα·

« Ἅγιε τοῦ Θεοῦ! δὲν μὲ φαίνεται τώρα διόλου παράδοξον πῶς ὁ Φάρος, ἀντὶ νὰ ὑλακτήσῃ εἰς τὴν ἐμφάνισίν σου καὶ νὰ ὁρμήσῃ ἐπάνω σου, ἤρχισε νὰ κυλίεται καὶ νὰ σείῃ τὴν οὐράν του, καὶ ἐνῷ ἔτρωγες κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ λείχῃ τοὺς πόδας σου. Πλὴν δὲν συνειθίζω νὰ ἀπαιτῶ ἀμοιβὴν ὁσάκις πράττω τὸ καλὸν, ἄλλως τε, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενὸς πράγματος.

— Πολλῶν πραγμάτων ἔχεις τὴν ἀνάγκην, ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος, καίτοι μὴ ἔχουσά τι νὰ ἐπιθυμήσῃς· ὁμίλει, τί ζητεῖς; »

Ἀλλ' ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἐσιώπα.

« Θέλεις μίαν ὡραίαν ἔπαυλιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἅγιος, μὲ ἀποθήκας πλήρεις σίτου, μὲ ἄφθονον ξυλικὴν καὶ ἀνεξάντλητον προμήθειαν ἄρτου; Ἐπιθυμεῖς θησαυροὺς, θέλεις τιμὰς καὶ μεγαλεῖα; θέλεις νὰ γίνῃς Δούκισσα, θέλεις νὰ ἀποβῇς βασίλισσα τῆς Γαλλίας; »

Ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἐκίνησε τὴν κεφαλήν της εἰς σημεῖον ἀνανεύσεως.

« Εἶς Ἅγιος ὡς ἐμὲ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μείνῃ ὑποχρεωμένος ἀπὸ μίαν πτωχὴν γυναῖκα, ἐπανέλαβεν ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος ὡς προσβληθείς· ὁμίλει, ἢ θὰ ἐκλάβω ὅτι ἀρνεῖσαι ἐξ ὑπερηφανείας, ἥτις εἶνε μέγιστον ἁμάρτημα.

— Ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτεῖς, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Κυρὰ Πτώχεια, θὰ ὑπακούσω. Ἔχω ἐκεῖ εἰς τὸν κῆπόν μου μίαν ἀπιδέαν, ἥτις μὲ δίδει ὡραιότατα ἀπίδια· δυστυχῶς ὅμως τὰ παιδία τοῦ χωρίου ἔρχονται συχνότατα καὶ μὲ τὰ κλέπτουν, εἶμαι δὲ ἠναγκασμένη νὰ ἀφίνω τὸν ταλαίπωρον Φάρον εἰς τὸν οἶκον διὰ μὲ κάμνῃ τὸν φύλακα. Θέλω λοιπὸν ὥστε, ὁποιοσδήποτε ἤθελεν ἀναβῇ εἰς τὴν ἀπιδέαν μου, νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ καταβῇ χωρὶς τὴν ἄδειάν μου.

— Γένοιτο! » εἶπεν ὁ Μέγας Ἅγιος, ὑπομειδιῶν διὰ τὴν ἀφέλειαν τῆς γραίας. Καὶ ἀφοῦ ἔδωκε τὴν εὐλογίαν του, ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν του καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

Γ'.

Ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου ἔφερεν εὐτυχίαν εἰς τὴν Κυρὰ Πτώχειαν, καὶ ἔκτοτε ποτὲ δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν καλύβην της μὲ κενὸν δισάκκιον. Ἡ ἄνοιξις διεδέχθη τὸν χειμῶνα, τὸ θέρος τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον τὸ θέρος. Τὰ παιδία, ἰδόντα τὴν Κυρὰ Πτώχειαν ἐξελθοῦσαν μετὰ τοῦ Φάρου, ἀνερριχήθησαν ἐπὶ τῆς ἀπιδέας καὶ ἐγέμισαν τὰ θυλάκιά των· ἀλλὰ, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλον νὰ καταβῶσι, συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς κλάδους τοῦ δένδρου, καὶ δὲν ἠδύναντο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἀποσπασθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἐπανελθοῦσα εὗρεν αὐτὰ κρατούμενα ἐκ τῶν κλάδων, καὶ πρὸς τιμωρίαν τὰ ἀφῆκε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην· ὅτε δὲ τὰ ἠλευθέρωσεν, ἀπέλυσε τὸν Φάρον κατόπιν των. Δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ ἐπανέλθωσι, καὶ ἡ Πτώχεια μετὰ τοῦ Φάρου ἔζησαν ἐν εὐδαιμονίᾳ, ὁμοίαν τῆς ὁποίας δυσκόλως εὑρίσκει τις εἰς τὸν κόσμον.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, ἐνῷ ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἐθερμαίνετο μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἥλιον ἐντὸς τοῦ κηπαρίου της, ἀκούει αἴφνης ὄπισθέν της φωνὴν ἐπαναλαμβάνουσαν « Κυρὰ Πτώχεια! Κυρὰ Πτώχεια! » Ἡ φωνὴ αὕτη τόσον τρομερὰ ἦτο, ὥστε ἡ καλὴ γυνὴ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὁλόσωμος, ὁ δὲ Φάρος ὠρύετο ὡς ἐὰν ἀπέθανε κανεὶς εἰς τὸν οἶκον. Στραφεῖσα δὲ, παρετήρησεν ἕνα ἄνθρωπον ὑψηλοτάτου ἀναστήματος, ἰσχνότατον καὶ κατακίτρινον ὡς σκελετὸν καὶ γέροντα· ἐκράτει μέγα δρέπανον, μακρὺ ὡς δόρυ, εἰς τὰς χεῖράς του, αἵτινες τόσον λειπόσαρκοι ἦσαν ὥστε ἐφαίνοντο τὰ ὀστᾶ του. Ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἀνεγνώρισε τὸν Θάνατον.

« Τί ζητεῖς, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; εἶπε μὲ φωνὴν ἀλλοιωθεῖσαν καὶ πλήρης τρόμου· εἰς τί σὲ χρησιμεύει αὐτὸ τὸ δρέπανον, τὸ ὁποῖον κρατεῖς εἰς τὰς χεῖράς σου;

— Ἔρχομαι νὰ ἐκτελέσω τὸ χρέος μου, ἀπεκρίθη ὁ ἰσχνὸς γέρων. Ἐμπρὸς, καλή μου Κυρὰ Πτώχεια! ἡ ὥρα σου ἐσήμανε, πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς!

— Νὰ σὲ ἀκολουθήσω;

— Μάλιστα, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς καὶ ἀμέσως. Πλὴν βλέπω καὶ ἤρχισες νὰ τρέμῃς, ἐνῷ πρέπει νὰ μὲ χρεωστῇς χάριν, διότι σὲ ἀπαλλάττω ἀπὸ τὴν πτωχείαν, τὸ γῆρας καὶ τὴν δυστυχίαν.

— Δὲν εἶμαι τόσον πτωχὴ, Κύριέ μου, οὔτε τόσον γραῖα καὶ δυστυχὴς ὅσον νομίζεις· ἔχω ἄφθονον ἄρτον εἰς τὸ καυκίον μου, καὶ ξύλα εἰς τὴν ξυλαποθήκην μου· ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν δὲ, μόλις ὀγδοήκοντα πέντε ἔτη γίνονται ἀφότου ἐξακολουθῶ νὰ ἑορτάζω τὴν Ὑπαπαντῆν. Ὅσον δὲ διὰ τὸ γῆρας, εἶμαι πολὺ καλλητέρα σου εἰς τὰ πόδια, καὶ μὴ πρὸς βάρος σου.

— Ἀλλὰ πολὺ καλλήτερα θὰ ἦσαι ἐκεῖ, ὅπου θὰ σὲ ὑπάγω.

— Ναὶ, πλὴν αἰσθάνεται μέν τις ὅ,τι χάνει, δὲν γνωρίζει ὅμως καὶ τί θὰ κερδήσῃ, ἀπήντησεν ἡ Κυρὰ Πτώχεια φιλοσοφικῶς. Ἄλλως τε, τοῦτο θὰ προξενήσῃ πολλὴν λύπην εἰς τὸν πτωχόν μου Φάρον, ὅστις εἶνε ὁ μόνος καὶ ἀχώριστος σύντροφός μου.

—Ἀλλ' ἂν θέλῃς, πέρνομεν μαζή μας καὶ τὸν Φάρον. Ἔλα, ἀποφάσισον! »

Ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἀνεστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας.

« Τοὐλάχιστον, εἶπε, παραχώρησόν μοι ὀλίγα λεπτὰ διὰ νὰ καλλωπισθῶ· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἐντροπιάσωσιν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἄλλου κόσμου. »

Ὁ Θάνατος συγκατένευσεν εἰς τὴν αἴτησιν τῆς γραίας.

Ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἐφόρεσε τὸ ὡραῖον φόρεμά της ἐξ Ἰνδικοῦ ὑφάσματος, πεποικιλμένου μὲ ἄνθη, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τεσσαράκοντα ἤδη ἐτῶν, τὸν λευκότατον κεκρύφαλόν της καὶ τὸ παμπάλαιον Σιλεσιανὸν ἐπώμιόν της, ὅλως διόλου τετριμμένον ἐκ τῆς πολυκαιρίας πλὴν οὐδεμίαν ὀπὴν ἢ κηλῖδα ἔχον, διότι τὸ ἐφόρει κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ τὰς Κυριακὰς, ὅταν ἐπήγαινεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀφοῦ ἐνεδύθη, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν καλύβην της, κατόπιν δὲ τὰ ὄμματά της προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς προσφιλοῦς της ἀπιδέας, τὴν ὁποίαν ἔχανε πλέον διὰ παντός. Πάραυτα παράδοξός της ἰδέα ἀνέβη εἰς τὸν νοῦν της, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτὴν τοῦ νὰ γελάσῃ.

« Ἕως οὗ ἑτοιμασθῶ, θὰ μὲ κάμῃς μίαν χάριν, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; εἶπεν ἡ Κυρὰ Πτώχεια πρὸς τὸν Θάνατον. Ἀνάβα μίαν στιγμὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπιδέαν, καὶ κόψε με τὰ τρία ἀπίδια, τὰ ὁποῖα μένουσιν εἰσέτι ἐπ' αὐτῆς. Ἐπιθυμῶ νὰ τὰ φάγω καθ' ὁδόν.

— Ἔστω! » εἶπεν ὁ Θάνατος, καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἀπιδέαν.

Ἔκοψε τὰ τρία ἀπίδια, ἀλλ' ὅταν ἠθέλησε νὰ καταβῇ, πρὸς μεγίστην του ἔκπληξιν παρετήρησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ, καὶ ὅτι συνελήφθη ὡς εἰς παγίδα.

« Αἴ! Κυρὰ Πτώχεια! ἔκραξε· βοήθησόν με νὰ καταβῶ, διότι αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη ἀπιδέα μὲ κρατεῖ ὡς νὰ ἦνε μαγευμένη! »

Ἡ Κυρὰ Πτώχεια ἔτρεξεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καὶ παρετήρησε τὸν Θάνατον καταβάλλοντα ὑπεραν θρωπίνους προσπαθείας, καὶ θέτοντα εἰς τρομερὰν κίνησιν τοὺς μακροὺς βραχίονας καὶ τὰς ἔτι μακροτέρας κνῆμάς του· ἀλλ' ἅμα ἀπεσπᾶτο τοῦ δένδρου, αὐτὸ τὸν ἥρπαζεν ἐκ νέου ὡς ἐὰν ἦτο ἐμψυχον καὶ τὸν ἐνηγκαλίζετο, περιβάλλον αὐτὸν διὰ τῶν πυκνῶν κλάδων του. Τὸ θέαμα ἦν τόσῳ γελοῖον, ὥστε ἡ γραῖα διεῤῥηγνύετο εἰς ἀκράτητον γέλωτα.

« Μὰ τὴν πίστιν μου! ἔκραξε, δὲν ἔχω τόσην βίαν νὰ ὑπάγω εἰς τὸν παράδεισον. Εἶσαι πολὺ καλὰ ἐκεῖ ἐπάνω, σύντροφε· μεῖνον αὐτοῦ, καὶ ἐλπίζω τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ μὲ ἀνάψῃ εἰς τὸ ἐξῆς λαμπάδας διὰ τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ παρέξω. »

Καὶ ἡ ἀδυσώπητος Κυρὰ Πτώχεια, κλείσασα τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου της, ἀφῆκε τὸν γέροντα Θάνατον ἀγωνιῶντα καὶ κολλημένον ἐπὶ τῆς θαυματουργοῦ ἀπιδέας.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

Ἡ.

Η ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ ΕΞΩΣΙΣ.

(Σκηνὴ ἐκ τῶν Ἰρλανδικῶν ἠθῶν).

ΜΑΣΤΕΡ Ὄλιγκερ, ἔχεις ἄδικον νὰ λυπῆσαι ἀπαρηγόρητα, καὶ νὰ ἀπελπίζεσαι τόσον διὰ τὴν θείαν ἀγαθότητα. Ἄσπλαγχνός τις ἰδιοκτήτης σὲ ἀποβάλλει ἀπὸ τὴν ἔπαυλίν του, καὶ σὲ στερεῖ τοῦ τελευταίου ἀσύλου τῶν γηρατείων σου· ἀλλὰ τίς οἶδεν ἂν ἡ θεία Πρόνοια δὲν σοὶ ἐπιφυλάττει παρηγορίαν τῶν πόνων σου; Δὲν εἴδομεν μυριάκις τὰ δάκρυα τῆς νυκτὸς, μεταβαλλόμενα τὴν ἐπαύριον εἰς ᾄσματα εὐθυμίας; .... Ἀ! Μάστερ Ὄλιγκερ, εἶμαι ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἐπιδεκτικὸς συγκινήσεως πρὸς τὰς ἀνθρωπίνας περιπετείας καὶ θλίψεις, πλὴν, νὰ σὲ εἴπω τὴν ἀλήθειαν; ἔχεις πολὺ ἄδικον, φίλε μου, νὰ ἀδημονῇς τόσον ὑπέρμετρα. »

Οὕτως ὡμίλει ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς μικροῦ τινος χωρίου τοῦ Κομητάτου Λογκφὸρ ἐν Ἰρλανδίᾳ πρὸς ἀγρονόμον τινὰ, τὸν ὁποῖον ὁ ἰδιοκτήτης ἀπεδίωκε τῆς ἐπαύλεως του, ἕνεκα ἀργοπορίας περὶ τὴν ἀπότισιν τοῦ ἐνοικίου τῶν ὑποστατικῶν.

« Εἶσαι ἅγιος ἄνθρωπος, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ὄλιγκερ, ἐπισείων θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἔχει σοφώτερον σοῦ διερμηνέα. Πλὴν, ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃς, δὲν δύνασαι νὰ ἀρνηθῇς ὅτι εἶνε πολὺ θλιβερὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τις εἰς τὰ γηρατειά του τὴν πατρικήν του οἰκίαν, τὴν οἰκίαν ἐκείνην ὅπου κατὰ πρῶτον εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ λευκαινομένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Εἶνε σπαραξικάρδιον νὰ βλέπῃ τις τὴν γυναῖκά του βυθισμένην εἰς τὰ δάκρυα, τὰ τέκνα του ἄνευ ἀσύλου εἰς τὸ μέλλον, διότι καὶ αὐτὴ ἡ συγκομιδή μας κατεστράφη ὑπὸ τῆς χαλάζης, καὶ τὰ ποίμνιά μας ἀπεδεκατίσθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιδημικῆς νόσου. Ἄφες, Πάτερ μου, νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν θλίψιν μου, διότι μόνη αὐτὴ ἡ παρηγορία μοὶ μένει. »

Καὶ ὁ γενναῖος ἄνθρωπος διεῤῥάγη εἰς λυγμοὺς, διαρκέσαντας πολλὴν ὥραν. Ὁ ποιμὴν, κρίνων ἔκτοτε περιττὴν πᾶσαν περαιτέρω διδασκαλίαν, καὶ αἰσθανόμενος ἑαυτὸν καταβεβλημένον ὑπὸ ἀκαταμαχήτου συγκινήσεως, ἀπεσύρθη ἡσύχως, ἔχων δακρυβρέκτους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ νὺξ παρῆλθε πλήρης ἀγωνιῶν διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀγρονόμους. Ὅταν διεγέλασεν ἡ αὐγὴ, ἐφόρτωσαν τὴν μετρίαν οἰκοσκευήν των ἐπὶ ἁμαξιδίου τινὸς, καὶ ἔδωκαν τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν εἰς τὸ ἀπέραντον πεδίον τῶν καλαμώνων τοῦ σίτου, καὶ εἰς τὸ σκιερὸν ἐκεῖνο ἄλσος τῶν φιλλυρῶν, ὑφ' ὃ διῆλθον τόσας ἐργατικὰς πλὴν συγχρόνως καὶ τόσας χαρμοσύνους ἡμέρας.

Τὸ ἁμάξιον ἦτο ἤδη μακρὰν, ὅτε ὁ Ὄλιγκερ, καθήμενος ἐπὶ πετρίνου τινὸς ἐδωλίου πρὸ τῆς οἰκίας του μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν καὶ μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν καὶ τὰ χείλη ὠχρὰ, δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ λάβῃ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ ἀποχωρισθῇ διὰ παντὸς ἀπὸ τοὺς προσφιλεῖς ἐκείνους τόπους. Ἡ γυνή του καὶ αἱ δύο θυγατέρες του, ὄρθιαι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἐδοκίμαζον τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν, ἐνῷ ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, τὸν ὁποῖον ὁ Σκωτικὸς ἵππος του ἔφερεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔῤῥιπτεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης βλέμμα οἴκτου καὶ ἐνδομύχου θλίψεως.

Τέλος ἔπρεπε νὰ ἀποφασισθῇ ἡ ἀναχώρησις, καὶ ἐξετελέσθη μὲ τὴν σκυθροπωτέραν ἐκείνην σιωπὴν, ἥτις συνοδεύει πάντοτε τὴν μεγάλην ἀπελπισίαν.

Ὅταν ὁ ἀγρονόμος καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐχάθησαν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, χωρικός τις, ὅστις παρευρίσκετο ἀπαρατήρητος εἰς τὴν θλιβερὰν ταύτην σκηνὴν, ἐγκατέλειπεν εὐθὺς τὸ ἐκ πασσάλων περίφραγμα, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο, καὶ ἐπλησίασε μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὸν περίλυπον ἱερέα.

« Σᾶς προσκυνῶ, Πάτερ Πατρίκιε, εἶπεν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά του, πλὴν λίαν συγκεχυμένος καὶ περιστρέφων μεταξὺ τῶν δακτύλων τὸν μάλλινον πῖλόν του· τί ὡραῖος καιρὸς, Πάτερ Πατρίκιε!

— Ὡραῖος τῳόντι καιρὸς, τέκνον μου Μάστερ Νάας· αἱ συγκομιδαί σου θέλουν ὡριμάσει ἀναμφιβόλως ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀκτίνων τοῦ λαμπροῦ τούτου καὶ ζωογόνου ἡλίου.

—Ναὶ, τῳόντι· ἀλλὰ.... Πάτερ μου....

— Φαίνεσαι ὅλως διόλου συγχισμένος, ἀγαπητέ μου Νάας· τί ἔχεις λοιπὸν καὶ δὲν παύεις στρέφων τοιουτοτρόπως τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς σου, καὶ παρατηρῶν με ἀτενῶς ὡς νὰ μὴν ἦμαι ὁ Πάτερ Πατρίκιος, ὁ γείτων καὶ ἀδελφός σου ἐν Κυρίῳ;

— Ἔχετε τῳόντι δίκαιον, Πάτερ μου!... Ναὶ, ἔχω νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ἀπόρρητόν τι.... μίαν ἀποστολήν.

— Ὡμίλει, τέκνον· τὸ ὦτα καὶ ἡ καρδία μου σοὶ εἶνε ἀνοικτά· δέχομαι τὴν ἀποστολὴν, καὶ θέλω τηρήσει τὸ μυστικὸν, καθὼς μοὶ τὸ ἐπιβάλλει τὸ ἱερόν μου χρέος.

— Εἶσθε τόσον καλὸς, Πάτερ Πατρίκιε! Ἰδοὺ, τίποτε δὲν θέλω πλέον νὰ κρύψω ἀπὸ ὑμᾶς... εἶμαι ἐρωτευμένος....

— Τοῦτο εἶνε μία μεγάλη ἀδυναμία, ἂν ὄχι καὶ μεγάλη δυστυχία.

— Δυστυχία! δὲν τὸ πιστεύω ποτέ... Ἡ Μὶς Ἐῤῥιέτη εἶνε τόσον γλυκεῖα, τόσον θελκτικὴ καὶ τόσον ἐνάρετος....

— Ἀ! σὺ λοιπὸν ἀγαπᾷς τὴν Μὶς Ἐῤῥιέτην, τὴν θυγατέρα τοῦ ἀγρονόμου Ὄλιγκερ; Ἠξεύρεις ὅτι αὐτὴ, ὁ πατήρ της καὶ ὅλη της ἡ οἰκογένεια κατήντησαν εἰς τὴν πτωχείαν;

— Ναὶ, μὰ τὸν Ἅγιον Πατρίκιον, τὸν προστάτην ὅλης τῆς Ἰρλανδίας, αὐτὸ τὸ γνωρίζω.

— Καὶ ἐπιμένεις μ' ὅλα αὐτὰ τὰ προσκόμματα εἰς τὸ αἴσθημά σου;

— Διατί ὄχι; Ἡ Μὶς Ἐῤῥιέτη ἦτο ἡ βασίλισσα τῆς ἐπαύλεως τοῦ Μώβ· τὴν ἐθαύμαζα συνεχῶς διὰ μέσου τοῦ περιφράγματος τοῦ κήπου μου, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο τότε πλουσία καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ τῇ ἐκμυστηρευθῶ τὴν φιλίαν μου καὶ τὸ αἴσθημά μου.... Τώρα, ὁπότε εἶνε πτωχοτέρα ἐμοῦ, ἴσως δέχεται τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν μετρίαν προῖκα, τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ τὴν προσφέρω.

— Ἔχεις εὐγενῆ καρδίαν, καλὲ γείτων Μάστερ Νάας, καὶ ὁ Θεὸς θέλει σὲ εὐλογήσει καὶ σὲ ἐνισχύσει, ὥστε νὰ γίνῃς ἱκανὸς νὰ διατηρήσῃς τὴν εἰς τὴν πτωχείαν καταντήσασαν οἰκογένειαν ταύτην... Τρέχω ἀμέσως νὰ προφθάσω τὸν Ὄλιγκερ, καὶ νὰ τῷ ἀναγγείλω τὸ χαροποιὸν τοῦτο νέον.

— Ἀλλ' ἐὰν αὐτὴ ἀποποιηθῇ;...

— Ἡ ἀμφιβολία σου αὕτη δίδει περισσότερον καλλωπισμὸν εἰς τὴν εὐγενῆ σου πρᾶξιν. Ἔλπιζε, Μάστερ Νάας· ἡ Ἐῤῥιέτη σὲ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀποποιηθῇ τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν σὺ τόσον εὐγενῶς καὶ ἐν πλείστῃ ὄσῃ αὐταπαρνήσει τῇ προσφέρεις. »

Καὶ τῳόντι ἡ Μὶς Ἐῤῥιέτη ἐδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ νέου. Σήμερον, ὁπότε τοὺς ἔχει ἡνωμένους τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, συντελοῦσιν ὁμοῦ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς εὐημερίας τῆς μικρᾶς ἰδιοκτησίας των. Ὁ Ὄλιγκερ, τὰ τέκνα του καὶ ἡ σύζυγός του συγκατοικοῦσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ αἱ ἀμοιβαῖαι προσπάθειαί των συντελοῦσιν οὐκ ὀλίγον εἰς τὸ νὰ καταστήσωσιν ἀκμάζουσαν τὴν κοινοκτημοσύνην των. Ἐνίοτε ὁ Πάτερ Πατρίκιος ἔρχεται νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ εἰς τὴν νέαν κατοικίαν των, καὶ σπανιώτατα ἐγκαταλείπει τὸν Ὄλιγκερ χωρὶς νὰ τὸν κτυπήσῃ εἰς τὸν ὦμον καὶ νὰ τὸν εἴπῃ:

« Αἴ! καλὰ, φίλε μου! ἀρνεῖσαι ἀκόμη ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ ἀνοίγουσα τὴν παντοδύναμόν της χεῖρα καὶ ἐμπιπλῶσα πᾶν ζῶον εὐδοκίας, δύναται εἰς μίαν μόνην νύκτα, εἰς μίαν ὥραν, ἂν θέλῃς, νὰ μεταβάλῃ τὰ δάκρυα τῆς θλίψεως εἰς ᾄσματα εὐθυμίας; »

Ἡ.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΙΠΠΟΥ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Λαμαρτίνου).

ΔΡΑΨ' τις μετὰ τῆς φυλῆς του εἶχον προσβάλει εἰς τὴν ἔρημον συνοδίαν ἐμπορικὴν (κερβάνι). Ἀφοῦ ἐνίκησαν αὐτὴν ὁλοτελῶς οἱ Ἄραβες ἐνησχολοῦντο ἤδη εἰς τὴν φόρτωσιν τῆς πλουσιοπαρόχου λείας των, ὅτε οἱ ἱππεῖς τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἄκρης (Πτολεμαΐδος), σταλέντες εἰς ἀπάντησιν τῆς συνοδίας ταύτης, ἐφώρμησαν ἐξ ἀπροόπτου κατὰ τῶν νικηφόρων Ἀράβων, ἐφόνευσαν μέγα μέρος αὐτῶν, ἠχμαλώτισαν τοὺς ὑπολοίπους, καὶ δήσαντες αὐτοὺς, μετέφερον εἰς τὴν Ἄκρην διὰ νὰ τοὺς παραδώσωσιν εἰς τὸν διοικητήν.

Ὁ Ἔμπου-Ἐλ-Μάρσχ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ Ἄραψ οὗτος,) εἶχε πληγωθῇ ὑπὸ σφαίρας εἰς τὸν βραχίονα, διαρκούσης τῆς μάχης· καὶ ἐπειδὴ ἡ πληγή του δὲν ἦτο καιρία, οἱ Τοῦρκοι τὸν εἶχον δέσει ἐπὶ καμήλου, καὶ κυριεύσαντες τὸν ἵππον του, μετέφερον καὶ αὐτὸν μετὰ τοῦ ἱππέως. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Ἄκρην, ἐστρατοπέδευσαν μετὰ τῶν

αἰχμαλώτων εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ἰαφάδ. Ὁ Ἄραψ πληγωμένος εἶχε τὰς κνήμας δεδεμένας μὲ δερμάτινον λωρίον, καὶ ἦτο ἐξαπλωμένος πλησίον τῆς σκηνῆς ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ Τοῦρκοι. Τὴν νύκτα, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀποκοιμηθῇ ἐκ τῶν πόνων τῆς πληγῆς του, ἀκούει χρεμετίζοντα τὸν ἵππον του μεταξὺ τῶν πέριξ τῶν σκηνῶν δεδεμένων ἵππων, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν. Ἀνεγνώρισε τὴν φωνήν του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ μίαν φορὰν ἀκόμη εἰς τὸν σύντροφον τῆς ζωῆς του, ἐσύρθη μετ' ἀγωνίας ἐπὶ τῆς γῆς, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων του, καὶ κατώρθωσε νὰ ἔλθῃ μέχρι τοῦ ἵππου του.

« Δυστυχῆ φίλε! τῷ λέγει, τί θὰ κάμῃς μεταξὺ τῶν Τούρκων; θὰ περιορισθῇς ὑπὸ τοὺς θόλους ξενοδοχείου τινὸς μετὰ τῶν ἵππων ἑνὸς Ἀγᾶ ἢ Πασσᾶ. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία δὲν θὰ σὲ φέρουν πλέον τὸ γάλα τῆς καμήλου, τὴν κριθὴν ἢ τὸν δουρᾶν· (*) δὲν θὰ τρέχῃς πλέον ἐλεύθερος εἰς τὴν ἔρημον, καθὼς ὁ ἄνεμος τῆς Αἰγύπτου· δὲν θὰ διασχίζῃς πλέον μὲ τὸ στῆθός σου τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ὁποῖον ἐδρόσιζε τὸ λευκὸν ὡς τὸν ἀφρὸν τριχωμά σου. Ἐὰν ἐγὼ ἦμαι αἰχμάλωτος, σὺ τοὐλάχιστον ἔσο ἐλεύθερος. Ἰδού, πήγαινε, ἐπίστρεψον εἰς τὴν σκηνὴν, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις. Ὕπαγε, εἰπὲ εἰς τὴν γυναῖκά μου ὅτι ὁ Ἔμπου-Ἐλ-Μάρχσ δὲν θέλει ἐπιστρέψει πλέον, καὶ πέρασε τὴν κεφαλήν σου ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς διὰ νὰ γλείψῃς τὴν χεῖρα τῶν μικρῶν μου παιδίων. »

Ταῦτα λέγων ὁ Ἔμπου-Ἐλ-Μάρσχ, εἶχε ῥοκανίσει μὲ τοὺς ὀδόντας τὸ ἐξ αἰγείων τριχῶν σχοινίον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς πέδικλον εἰς τοὺς ἀραβικοὺς ἵππους, καὶ τὸ ζῶον ἦτο ἤδη ἐλεύθερον. Ἀλλὰ, βλέπων τὸν κύριόν του πληγωμένον καὶ δεδεμένον παρὰ τοὺς πόδας του, ὁ πιστὸς καὶ νοήμων ἵππος ἐννόησεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οὐδεμία γλῶσσα ἠδύνατο νὰ τῷ ἐξηγήσῃ. Κατεβίβασε τὴν κεφαλήν του, ὠσφράνθη τὸν Κύριόν του, καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τῆς δερματίνης ζώνης, τὴν ὁποίαν εἶχε πέριξ τοῦ σώματος, ἔφυγε καλπάζων καὶ τὸν μετέφερε μέχρι τῆς σκηνῆς του. Καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθασε καὶ ἔῤῥιψε τὸν κύριόν του ἐπὶ τῆς ἄμμου, εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, ὁ ἵππος ἐξέπνευσεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν κούρασιν.

Ὅλη ἡ φυλὴ τὸν ἔκλαυσεν· οἱ ποιηταὶ τὸν ὕμνησαν, καὶ τὸ ὄνομά του κυκλοφορεῖ τώρα ἀκόμη εἰς τὰ στόματα τῶν Ἀράβων τῆς Ἰεριχώ.

Κ. Γ. Εὐθυμιάδης.

(*) Δουρᾶς, κέγχρος τῆς Ἰνδίας.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΒΑΝ ΔΑΕΛ.

Ἐπὶ μικρόν τι πολίχνιον τῆς Γερμανίας, χανόμενον μεταξὺ τῶν ὀρέων καὶ τῶν δασῶν, διακρίνει τις εἰς μέρος ἄποπτον μελανήν τινα καὶ σκοτεινὴν οἰκίαν, ἣν ὁ διαβάτης χαιρετᾷ μετὰ σεβασμοῦ, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δημοτικὴ παράδοσις προσαρμόζει τὸ ποιητικὸν καὶ ἁπλοῦν συναξάριον, ὅπερ ἀφηγούμεθα ἐνταῦθα.

Ἡ μελανὴ οἰκία κατῳκεῖτο ποτὲ ὑπὸ πεπαιδευμένου τινὸς ἰατροῦ, ὅστις, διὰ πολυπόνου ἐρεύνης καὶ ἐνδελεχοῦς σπουδῆς, ἔφθασεν εἰς τὸ προαγαγεῖν τὴν τέχνην εἰς βαθμὸν τέως ἀνήκουστον, καὶ εἰς τὸ κατορθοῦν θαυμασιωτάτας θεραπείας.

Οὕτω λοιπὸν ἤρχοντο ἐκ τῶν πλέον ἀπομεμακρυσμένων μερῶν διὰ νὰ προστρέξωσιν εἰς τὰ φῶτά του· πλούσιοι καὶ πτωχοί, εὐγενεῖς καὶ χειρώνακτες, θεραπευθέντες ὑπ' αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν φροντίδων αὐτοῦ ἀποδοθέντες εἰς τὴν ζωὴν, ἔψαλλον τὰ ἐγκώμιά του καὶ ηὐλόγουν τὸ ὄνομά του.

Ἀλλ' ἡ τόσον βαθεῖα αὕτη ἐπιστήμη, αὐτὴ ἡ τόσον λαμπρὰ δόξα καὶ αἱ πολυπληθεῖς εὐλογίαι δὲν συνεπλήρωσαν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Βὰν Δάελ.

Ἡμέραν τινὰ εὑρέθη μόνος, κατάμονος εἰς τὸν κόσμον, ὃν ἐπλήρωσε τῆς φήμης του· ἡ γυνή του καὶ τὰ τέκνα του, τὰ προσφιλέστερα αὐτῷ ὄντα, ἅτινα ματαίως διεφιλονείκησε μὲ τὸν θάνατον, ἡρπάγησαν ἐκ τῆς κοιλάδος ταύτης τοῦ κλαυθμῶνος ἐν διαστήματι ὡρῶν τινῶν. Τρομερὰ μάστιξ, ἡ μαύρη καὶ ὀλεθρία πανώλης, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔκαμε τόσα θύματα εἰς Γερμανίαν, τῷ ἀφήρπασε τοὺς γλυκεῖς του θησαυροὺς, τὰ ἄνθη τῆς ὑπάρξεώς του.

Μία τοιαύτη σκληρὰ δοκιμασία δὲν διέρχεται τὴν κεφαλὴν ἑνὸς ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἐπ' αὐτῆς τὰ ἴχνη της. Οὕτω λοιπὸν ἡ κεφαλὴ τοῦ Βὰν Δάελ ἐλευκάνθη, καὶ τὰ δάκρυα ἔσκαψαν βαθεῖαν αὖλακα εἰς τὰς ἰσχνὰς καὶ ὠχρὰς παρειάς του. Ἡ θλῖψις κατέφαγε τὸ στῆθός του ὡς παμφάγον πῦρ· δὲν ἠγάπα πλέον οὔτε τὴν δόξαν, οὔτε τὴν σπουδήν. Ἔζη ὁλόκληρος εἰς τὰς ἀγωνίας τοῦ παρελθόντος, εἰς τὰς βασάνους τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ τὴν τελείαν ἀδιαφορίαν περὶ τοῦ μέλλοντος. Καὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τῆς γειτονίας του, βλέποντες τὴν ζῶσαν ταύτην σκιὰν περιπλανωμένην τὸ ἑσπέρας ὑπὸ τοὺς βράχους, ὁπόθεν ἔπιπτον κατὰ σταγόνας ψυχρὰ τὰ δάκρυα τῆς γῆς, ὕψονον τὰς χεῖρας καὶ ἔλεγον, « Φιλάνθρωπε Ἰησοῦ, γενοῦ ἵλεως πρὸς τὸν Βὰν Δάελ!»

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κύριος εἶνε ἐλεήμων πρὸς τὰς ψυχὰς, αἵτινες ὑποφέρουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰσήκουσε τῆς δεήσεως τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων τῶν ὀρέων.

Ἦτο δεκέμβριος· ὁ ἄνεμος ἐμυκᾶτο ἐν ὥρᾳ νυκτὸς, καὶ οἱ γυμνοὶ κλάδοι τῶν δένδρων συνεκρούοντο μετὰ πενθίμου τινὸς πατάγου. Ἀποσυρθεὶς εἰς τὸν θάλαμόν του ὁ Βὰν Δάελ ἐφυλλολόγει τὰς βαρείας βίβλους, εἰς ἃς ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνὸς συμπεριέλαβον τοὺς θησαυροὺς τῆς πολυμαθείας των· ἀλλ' ἐφυλλομέτρει αὐτὰ μόνον μηχανικῶς, σχεδὸν χωρὶς νὰ βλέπῃ, διότι ὁ νοῦς του ἦτο ἀλλοῦ. Ἐσυλλογίζετο τὰ προσφιλέστατα ἐκεῖνα ἀντικείμενα, ἅτινα ὁ θάνατος τῷ ἀφήρπασε, καὶ ἔλεγεν:

« Ὦ ἐπιστήμη, ἐπιστήμη, ἣν ἠκολούθησα τόσον καιρὸν καὶ τόσον ἐνδόξως ἀπέκτησα! εἰς τί μὲ ὠφέλησας, ὅταν ἡ βαρεῖα χεὶρ τῆς ἀδυσωπήτου μοίρας ἐπεβάρυνεν ἐπ' ἐμοῦ; ... Ἔξοχος ματαιότης, δύνασαι νὰ μοὶ ἀποδώσῃς τὴν σύζυγόν μου Ἑλένην, τὸν Κάρολον καὶ τὴν Μάρθαν, τοὺς δύο ἀγγέλους μου, μὲ τὰ μειδιάματά των, τὰ θωπεύματά των καὶ τὴν χαρὰν, ἣν μοὶ ἐπροξένουν ζῶντα, καὶ ἥτις μὲ καθίστα πάντοτε νέον, ἰσχυρὸν καὶ φαντασιώδη βασιλέα ὁλοκλήρου λαοῦ, ὅστις μὲ ἐσέβετο; »

Εἶτα, παραφερθεὶς ὑπὸ τῆς σκέψεως, παρεδόθη εἰς ῥεμβασμοὺς καὶ ἐφαίνετο διερχόμενος ἀγνώστους καὶ ἀκτινοβόλους σφαίρας. Ἡ βίβλος τοῦ Ἱπποκράτους τῷ διέφυγε τὰς χεῖρας, καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν νὰ πέσῃ ἐπί τινος τραπέζης· μετ' ὀλίγον δὲ ἀπεκοιμήθη.

Τότε τῷ ἐφάνη ὡς ζωηρὸν ὅραμα ἡ Ἑλένη, ἡ προσφιλεστάτη σύζυγός του, μετὰ τῶν δύο ὡραίων τέκνων του, καταβαίνουσα ἐπὶ νεφελῶν ἐκ τοῦ ὕψους τῆς οὐρανίου βασιλείας. Τὸ χαρίεν τοῦτο σύμπλεγμα, περιλαμπόμενον ὑπὸ θείας αἴγλης, ἔῤῥιψε βλέμμα τρυφερότητος καὶ συμπαθείας ἐπ' ἐκείνου, οὗ τινος ἦτο ποτὲ φίλος σύντροφος, καὶ ἡ εὐώδης πνοή των, καθαρισθεῖσα διὰ τῆς ἀθανασίας, ἀντήχησεν ὡς θεία τις ἁρμονία εἰς τὰ ὦτα τοῦ Βὰν Δάελ.

« Ἐλθὲ, σύζυγέ μου, ἐλθέ! ἔψαλλεν ἡ Ἑλένη· ἡ διαῤῥηχθεῖσα εἰς τὴν γῆν ἕνωσίς μας θέλει ἐπαναδεθῇ εἰς τοὺς οὐρανούς. »

« Ἐλθὲ, πάτερ, ἐλθέ! ἔψαλλεν ὁ Κάρολος καὶ ἡ Μάρθα· ἐλθὲ νὰ μᾶς ἀγαπήσῃς καὶ ἐδῶ ἐπάνω πλησίον τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, τοῦ κοινοῦμας Πατρός. Θέλομεν πηγαίνει μαζὴ νὰ συνάζωμεν ἄφθαρτα ἄνθη εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς Ἐδὲμ, καὶ θὰ ἀκούωμεν πάντοτε τὰ ζωογόνα κελαδήματα τῶν ὡραίων πτηνῶν τοῦ Παραδείσου, καὶ τὸν ψιθυρισμὸν τῶν ἀεννάως διαυγεστάτων ῥυακίων, καὶ τὰ μελῳδήματα τῶν τρυφερωτάτων καὶ χαριέντων Σεραφείμ. Ἐδῶ θέλομεν ἑνόνει τὰς φωνάς μας μὲ τὰς τῶν Χερουβεὶμ πρὸ τοῦ θρόνου τῆς θείας Παντοδυναμίας, καὶ θέλομεν παρακαλεῖ διὰ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, δι' ἐκείνους οἵτινες εἶνε πληγωμένοι ὑπὸ τῶν θλίψεων τοῦ βίου, καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες εἶνε ἠθικῶς ἀποθαμμένοι κατὰ τὴν καρδίαν. »

Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Βὰν Δάελ ἀπέπτη πρὸς τὴν πρόσκλησιν, διαρκοῦντος τοῦ ὕπνου του.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον, δὲν εὗρον εἰμὴ μόνον τὸ πτῶμά του.

Ῥ.

Ο ΕΓΗΠΣΤΟΣ ΑΣΣΥΡΙΟΣ.

Χωρικὸς Ἀσσύριος ἔφερεν αἶγα διὰ νὰ τὴν πωλήσῃ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βαγδατίου. Ἐκάθητο ἐπὶ ὄνου καὶ ἡ αἴξ τὸν ἠκολούθει, ἔχουσα κώδωνα κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμόν. « Θὰ πωλήσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, τὸ ζῶον τοῦτο τριάκοντα δηνάρια, καὶ μὲ τὰ χρήματα ταῦτα θὰ ἀγοράσω νέον καβούκιον καὶ φόρεμα εὔμορφον, τὸ ὁποῖον θὰ περιδέσω εἰς τὴν μέσην μου μὲ ζώνην μεταξωτήν. Τότε τὰ κοράσια τοῦ χωρίου μου θὰ μὲ γλυκοκυττάζουν χαμογελῶντα, καὶ θὰ ἦμαι ὁ κομψότερος νέος εἰς τὸ τζαμίον. » Ἐνῷ ἀπελάμβανεν οὕτω διὰ τῆς φαντασίας τὰς μελλούσας ἡδονάς του, τρεῖς πονηροὶ ἄνδρες τὸν παρετήρησαν, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τῷ ἀφαιρέσουν τὰ παρόντα πλούτη του. Προχωροῦντος δὲ αὐτοῦ βραδέως, εἷς ἐξ αὐτῶν ἔκοψεν ἐπιτηδείως τὸν κώδωνα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς αἰγὸς καὶ τὸν ἐκρέμασε, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ χωρικὸς, εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ὄνου· κλέψας δὲ τὴν αἶγα, ἀνεχώρησεν. Ὁ χωρικὸς, ἀκούων πάντοτε τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος, ἠκολούθει τὰς σκέψεις του χωρὶς νὰ συλλάβῃ τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν περὶ τῆς γενομένης εἰς αὐτὸν κλοπῆς.

Ἀλλ' ὅτε μετ' ὀλίγον ἔστρεψε τὴν κεφαλήν του εἰς τὰ ὀπίσω, εἶδε μὲ λύπην καὶ ἀπορίαν του ὅτι τὸ ἀποτελοῦν μέγα μέρος τῆς περιουσίας του ζῶον ἔλειπεν. Ἤρχισε λοιπὸν μὲ μεγίστην ἀδημονίαν νὰ ἐρωτᾷ τοὺς διαβάτας μήπως εἶδον καμμίαν αἶγα. Τότε ὁ δεύτερος κλέπτης πλησιάσας τῷ εἶπεν· « Εἶδα ἐκεῖ πέραν ἄνθρωπον, τρέχοντα καὶ φέροντα αἶγα εἰς τοὺς ὤμους του. » Ὁ χωρικὸς ἐπέζευσε μετὰ σπουδῆς, καὶ παρεκάλεσε τὸν ὑποχρεωτικὸν ξένον νὰ κρατήσῃ τὸν ὄνον του ἕως ὅτου νὰ εὕρῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν κλέπτην· καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἔδραμεν ἀμέσως εἰς τὸν δειχθέντα τόπον. Περιπλανηθεὶς πολλὴν ὥ-

ραν χωρὶς τίποτε νὰ ἴδῃ, ἐπέστρεψεν ἀσθμαίνων καὶ ἀγωνιῶν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν ὄνον του· ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του ὅταν οὔτε τὸ ζῶόν του εὗρεν οὔτε τὸν πλάνον, εἰς τὴν φροντίδα τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐμπιστευθῆ αὐτό.

Ἐνῷ περιεπάτει σύννους καὶ πλήρης λύπης, ἀπορίας ἐνταύτῳ καὶ ἐντροπῆς, εἵλκυσαν τὴν προσοχήν του οἱ γοεροὶ θρῆνοι πτωχοῦ τινος ἀνθρώπου, καθημένου πλησίον πηγαδίου. Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν, συλλυπούμενος ἄνθρωπον ὁμοιοπαθῆ, καὶ τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς κυριευούσης αὐτὸν μεγίστης θλίψεως. «Συμφορά μου! ἐκραύγασε μὲ γοερὰν φωνὴν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος· ἐνῷ διψῶν ἐπλησίασα εἰς τὸ πηγάδιον τοῦτο, καὶ ἐπροσπάθουν διὰ τῆς ζώνης μου καὶ τούτου τοῦ πηλίνου ἀγγείου νὰ ἀνασύρω ὀλίγον ὕδωρ, μοῦ ἔπεσε μέσα κιβώτιον μὲ ἀδάμαντας, τὸ ὁποῖον μὲ ἔστειλαν νὰ δώσω εἰς τὸν Καλίφην τοῦ Βαγδατίου· τίποτε δὲν συλλογίζομαι εἰμὴ ὅτι αὐτὸς θὰ μὲ φονεύσῃ ἀναμφιβόλως, ὑποπτεύων ὅτι τὸ ἔκλεψα. — Ἀλλὰ διατί δὲν καταβαίνεις νὰ τὸ ζητήσῃς; ἀνέκραξεν ὁ χωρικὸς, ἀπορῶν διὰ τὴν ἠλιθιότητα τοῦ ἀνθρώπου. — Διότι τὸ πηγάδιον εἶνε βαθὺ, ἀπεκρίθη, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀσυνείδιστος καὶ φοβοῦμαι· ἂν θέλῃς ὅμως νὰ λάβῃς τὴν καλωσύνην νὰ καταβῆς σὺ, σὲ δίδω εὐχαρίστως τριάκοντα δηνάρια.»

Ὁ χωρικὸς ἐδέχθη τὴν προσφορὰν μετὰ χαρᾶς, καὶ ἤρχισε νὰ ἀφαιρῇ τὸ ἐπανωφόριον, τὸ φόρεμα καὶ τὰ σανδάλιά του, εὐχαριστῶν ὁλοψύχως τὸν Προφήτην διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ πρόνοιαν. Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμβαινεν εἰς τὸ ὕδωρ ζητῶν τὸ κιβώτιον, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο ὁ τρίτος κλέπτης, ἁρπάσας τὰ ἐνδύματά του, τὰ ἔφερεν ἀσφαλῶς εἰς τοὺς συντρόφους του, ὁ δὲ δυστυχὴς χωρικὸς, ἀναβὰς, εἶδε καὶ τὸ τρίτον καὶ χειρότερον τῶν δυστυχημάτων του. Ἐπέστρεψε λοιπὸν κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, ἀφοῦ ἐδανείσθη καθ' ὁδὸν ἀπὸ γνώριμόν του παλαιὸν φόρεμα καὶ ἔκρυψε τὴν γυμνότητά του.

* *

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΕΝ ΚΙΝΑ.

Ἡ Κίνα, τὸ μεμονωμένον τοῦτο καὶ μυστηριῶδες Κράτος τῆς οἰκουμένης, ἡ ξενήλατος καὶ ἀποκεκλεισμένη τῷ λοιπῷ κόσμῳ ὑπερμεγέθης αὕτη Ἐπικράτεια, δικαίως ἐπέσυρε τὴν περιέργειαν τῆς Εὐρώπης, ἥτις παντὶ σθένει καὶ διὰ πάσης θυσίας προσεπάθησε νὰ ἀνοίξῃ, εἴτε διὰ τῆς λεοντῆς εἴτε διὰ τῆς ἀλωπεκῆς, τὰ ἐξ ἀμνημονεύτων ἤδη χρόνων κεκλεισμένας πύλας τοῦ Οὐρανίου τούτου Κράτους, ἢ τῆς ἠνθισμένης Γῆς, ὡς ἀποκαλοῦσιν οἱ Σῖναι τὴν Ἐπικράτειαν αὐτῶν.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Πεκίνου, τῆς μεγάλης ταύτης Κινεζικῆς πρωτευούσης, ἥτις μετὰ τὴν παράλιον Καντῶνα εἶνε ἡ πρώτη γνωστὴ γενομένη πόλις τοῖς Εὐρωπαίοις, τερατολογούμενος μέχρι τοῦδε εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια, ἀναβαίνει, κατὰ τὰς τελευταίας πληροφορίας, εἰς ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον κατοίκων· ὥστε εἶνε μία ἐκ τῶν μεγαλητέρων τῆς οἰκουμένης πρωτευουσῶν.

Συνίσταται ἀπὸ δύο πάντῃ διαφόρους πόλεις, τὴν μὲν πρὸς βορρᾶν ἥτις καλεῖται Κίγγ-Τσίγγ, ἡ Αὐτοκρατορικὴ πόλις, τὴν δὲ πρὸς νότον, Λάο-Τσίγγ καλουμένην, τουτέστι παλαιὰ πόλις· ἀμφότεραι δὲ εἰσὶ περιτετειχισμέναι μὲ ὑψηλότατα τείχη. Ἐξ ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων ἐπαγγελμάτων, τὸ τῶν ἰατρῶν εἶνε τὸ περιεργότερον καὶ ἀκροσφαλέστερον, διὸ καὶ περὶ αὐτῶν λέγομέν τινα σήμερον, ὑποσχόμενοι ἀκολούθως νὰ κρατῶμεν τὸν ἀναγνώστην ἐνήμερον εἰς τὰ διάφορα καὶ παράδοξα ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ περιέργου τούτου Κράτους, ὅπερ ἤδη ἑκὸν ἀέκον ἤρχισε νὰ ἀποδύεται τὸν γεγηρακότα αὐτοῦ πολιτισμὸν καὶ νὰ ἐξοικειοῦται μὲ τὴν τύρβην τοῦ νέου Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἔχει συνήθως μεταξὺ τῆς θεραπείας του ἕνα φίλτατον ἰατρὸν, τὸν ὁποῖον συμβουλεύεται κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας. Ἐνόσῳ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἡλίου ἔχει καλῶς, ἢ σχεδὸν καλῶς, ἐπιδαψιλεύει εἰς τὸν ἰατρὸν αὐτοῦ τιμὰς καὶ χρήματα· ἅμα δὲ ἡ Αὐτοῦ Οὐράνιος Μεγαλειότης ἀσθενήσῃ, ἀπαγχονίζει ἀμέσως τὸν ἰατρόν. Ἀλλ' ἴσως ἐρωτήσει τις, ποῖος τὸν θεραπεύει τότε· ἄλλος ἰατρὸς, ὅστις ἔχει συμφέρον νὰ τὸν ἰατρεύσῃ, ὡς ὁ προκάτοχός του εἶχε συμφέρον νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀσθενήσῃ. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ θέσις τοῦ ἰατροῦ τοῦ Αὐτοκράτορος δὲν εἶνε εὐχάριστος εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

Ἔπειτα δὲ καὶ οἱ ταπεινοὶ αὐτοῦ συνάδελφοι δὲν τυγχάνουσι κρείττονος περιποιήσεως παρὰ τῶν Μανδαρίνων, καὶ οὐδὲ παρ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν τῆς κατωτάτης τάξεως ἀνθρώπων. Ἰδοὺ τί κάμνουν εἰς τὸ Πεκῖνον διὰ νὰ ᾖνε εἰς θέσιν τὸ κοινὸν νὰ διακρίνῃ ἐκ τοῦ τεχνοσήμου (διότι ἑκάστη τέχνη καὶ ἐπιστήμη ἔχει αὐτοῦ τὸ ἴδιον ἔμβλημα,) τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς ἰατρούς: Ὅταν ἀποθάνῃ Κινέζος, κρεμῶσι φανὸν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας τοῦ ἰατροῦ, ὅστις τὸν

ἐθεράπευσε, καὶ ὁ ταλαίπωρος ἰατρὸς εἶνε ὑπόχρεως νὰ ἀνάπτῃ τὸν φανὸν τοῦτον τὴν νύκτα. Ὅσους ἀνθρώπους λοιπὸν στείλῃ εἰς τὸν ᾅδην, τόσους φανοὺς χρεωστεῖ νὰ ἀνάπτῃ· ἰατρῶν δέ τινων αἱ οἰκίαι εἰσὶ πραγματικῶς φανοστόλιστοι, καὶ ἤθελέ τις ὑπολάβει βλέπων αὐτοὺς ὅτι εἶνε αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων, ἐρχόμεναι ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν πρὸς κατηγορίαν τῶν ἐπὶ γῆς ἔργων των.

Ἀμφιβάλλομεν ἂν μὲ παρομοίαν συνήθειαν ἡ πόλις τῶν Παρισίων θὰ εἶχεν ἀνάγκην τοῦ φωταερίου· ἀλλ' εἰς τὴν Κίναν, καὶ ἄνευ τῆς συνηθείας ταύτης, ἡ φωτοχυσία δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος, καὶ δὲν εἶνε παράξενον ὅτι τὸ Πεκῖνον ὀνομάζεται ἡ πόλις τῶν φαναρίων.

Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν καὶ τὴν παράδοξον καὶ ἀλληγορικὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν οἱ Μανδαρῖνοι συνέθεντο καὶ ἐκόσμησαν διὰ τῶν πλουσιωτέρων χρωμάτων, ὅπως παραστήσωσι τὴν ἰατρικήν. Ἡ ἀσθένεια προσωποποιημένη κεῖται ἐπὶ κλίνης πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ δὲ ἰατρὸς, δεδεμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κρατῶν ῥάβδον, κτυπᾷ ὅπου τύχῃ ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἀράγε τὴν ἀσθένειαν προσπαθεῖ νὰ φονεύσῃ ἢ τὸν ἀσθενῆ; οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος γνωρίζει τοῦτο, οὐδ' αὐτοὶ οἱ θεαταί. Ἡ εἰκὼν ἀφίνει τὸ ζήτημα ἀμφίβολον, καὶ εἰς τοῦτο βέβαια συνίσταται ἡ μεγάλη εἰρωνεία τῆς Κινεζικῆς ταύτης γελοιογραφίας.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ ἤθελεν ἐγκαλέσει εἰς δίκην τὸν ἐκδότην εἰκόνος τοσοῦτον ἀλληγορικῆς καὶ εἰρωνικῆς, ἐν Κίνᾳ ὅμως θεωροῦσι τὰς εἰκόνας, γελῶσι, καὶ ὅταν ἀσθενήσωσιν, ἐπειδὴ ἐνθυμοῦνται τὰ φανάρια, ἐκλέγουσι τὸν ἰατρὸν τὸν ἥκιστα φωτισμένον, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ μὴ αὐξήσωσι τὰ φῶτά του.

* *

Ο ΛΟΓΧΙΣΤΗΣ ΒΟΑΣ ΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝΙΚΗΣ.

Ἡ νῆσος τῆς Μαρτινίκης ἐρημοῦται ὑπό τινος ὄφεως, τὸν ὁποῖον οἱ ἐντόπιοι καλοῦσι σιδηρᾶν λόγχην, ἕνεκα τοῦ ἐπιμήκους σχήματος τῆς κεφαλῆς του, τοῦ παρεμφεροῦς λόγχῃ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα εἶνε λογχιστὴς Βόας. Καθ' ἕκαστον ἔτος ἕως πεντήκοντα ἄτομα ἀποθνήσκουσι; θύματα τῶν δηγμάτων τοῦ τρομερωτάτου τούτου ἑρπετοῦ. Λέγομεν δὲ δήγματα καὶ ὄχι κεντήματα, διότι οἱ τοιούτου εἴδους ὄφεις δὲν εἶνε ἐπικίνδυνοι διὰ τὰ ἐλαφρὰ κεντήματά των, ὡς κοινῶς πιστεύεται, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ὀδόντων των, καὶ μάλιστα ὀδόντων κυρτῶν καὶ ἰδιαιτέρας κατασκευῆς, εὐχερεστάτης πρὸς δῆξιν. Ἡ ἄνω σιαγὼν τοῦ λογχιστοῦ Βόα εἶνε ὡπλισμένη μὲ δύο ὀδόντας, κινουμένους κατ' ἀρέσκειαν, τοὺς ὁποίους τὸ ζῶον ἀποσύρει καὶ κρύπτει μεταξὺ τῶν σιαγόνων του ὅταν τρώγῃ, καὶ τῶν ὁποίων χρῆσιν ποιεῖται μόνον ὅταν προσβάλλῃ ἢ ἀμύνεται. τοὺς ἐκτείνει τότε καὶ βυθίζει αὐτοὺς μετὰ δυνάμεως κατὰ τοῦ ζώου καθ' οὗ ἐφορμᾷ, καὶ οὕτως ὠθούμενοι ἐμπήγονται εἰς τὰς σάρκας τοῦ θύματος, ἐνῷ ταυτοχρόνως τὸ τρομερὸν ἑρπετὸν, πρὶν ἢ περιελιχθῇ τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον συλλαμβάνει, καταφέρει κατ' αὐτοῦ διὰ τῆς οὐρᾶς του στιβαρώτατα κτυπήματα ὡς τὰ τῆς σφύρας. Τότε οἱ ὀδόντες πιέζουσι μικράν τινα κύστιν, κειμένην κατὰ τὴν βάσιν αὐτῶν καὶ ἥτις εἶνε πλήρης δηλητηρίου· τὸ ὑγρὸν τοῦτο χύνεται πάραυτα ἐκ τῆς δεξαμενῆς του, γλιστρᾷ καθ' ὅλον τὸ μῆκος ἑκτομῆς τινος, δι' ἧς εἰσὶ κεχαραγμένοι οἱ ὀδόντες οὗτοι ἐν εἴδει αὔλακος, καὶ εἰσρέει εἰς τὴν πληγήν.

Ὁ λογχιστὴς Βόας φθάνει εἰς μῆκος πέντε ἢ ἕξ ποδῶν, καὶ ἔχει περίπου ἕξ μέχρις ὀκτὼ δακτύλων περιφέρειαν ἢ πάχος. Ἡ γονιμότης του εἶνε καταπληκτικὴ καὶ τεραστία, διότι ἑκάστη θήλεια ἅπαξ τοῦ ἔτους γεννᾷ ἀπὸ εἴκοσιν ἕως ἑξήκοντα ἔμβρυα· τὰ δὲ μικρὰ ταῦτα ἀρχίζουν νὰ δάκνωσι μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των. Τὸ δῆγμα τοῦ Βόα εἶνε μᾶλλον ἐπικίνδυνον καθ' ὅσον αὐτὸς εἶνε παχύτερος ἢ λίαν παροργισμένος, ἢ ἔχει νὰ δήξῃ ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ· διότι, καθ' ὅλας ταύτας τὰς περιπτώσεις, ἔχει πλειότερον δηλητήριον ὑπὸ τὴν διάθεσίν του. Οἱ ὀδόντες εἶνε θαυμασίως διατεθειμένοι πρὸς τὸ ἔργον των, λήγοντες εἰς αἰχμὴν λεπτοτέραν τῆς ἀκωκῆς τῆς λεπτοτέρας βελόνης· εἶνε κυρτοὶ ὡς τὸ ράμφος τοῦ ἀετοῦ, διὰ νὰ ἐμπήγωνται καλήτερον εἰς τὰς σάρκας. Καὶ αὐτὴ ἡ ὑπερβολικὴ λεπτότης καὶ τὸ εὔθραυστον τῶν τρομερῶν τούτων ἐργαλείων ἀποβαίνει νέα ἀφορμὴ κινδύνου· διότι, συντριβόμενοι ἐνίοτε ὡς ἐκ τῆς ὁρμῆς μεθ' ἧς ἐμπήγονται εἰς τὴν σάρκα, μένουσιν ἐντὸς τῆς πληγῆς καὶ αὐξάνουν τὴν σοβαρότητα τοῦ κινδύνου. Ἄλλως τε, τὸ ζῶον δὲν μένει ἐπὶ πολὺν καιρὸν στερημένον τοῦ ὅπλου τούτου, ὅπερ ἀπώλεσε κατὰ τὴν ἔφοδόν του, διότι ἡ προβλεπτικὴ φύσις (καὶ εἰς τί δὲν ἐνησχολήθη τὸ προβλεπτικὸν τῆς θαυμασίας ταύτης ἐργάτιδος!) παρέχει εἰς αὐτὸ ὡς ἀνταλλαγὴν ἑτέρους ὀδόντας, οἵτινες, ἐκφυόμενοι ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν, ἀντικαθιστῶσι τὸν ἀπολεσθέντα.

Ὁ Βόας δύναται νὰ φάγῃ ἀβλαβῶς τὸ θῦμά του· τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον καταπίνει τρώγων αὐτό, οὐδεμίαν βλαβερὰν ἐπιῤῥοὴν προξενεῖ ἐπ' αὐτοῦ, διότι διαλύεται καὶ ἀποσυντίθεται ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ στομάχῳ αὐτοῦ περιεχομένων ὑγρῶν. Τότε μόνον ἠμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ δηλητήριον τοῦτο θανατηφόρον ἀποτέλεσμα εἰς τὸν τρομερὸν ἰδιοκτήτην του, ἂν ἦτο δυνατὸν, ἀπορροφηθὲν ὑπὸ τῶν φλεβῶν, νὰ εἰσέλθῃ ἄνευ ἀλλοιώσεως εἰς τὸ αἷμα αὐτοῦ.

Ἡ Μαρτινίκη ἔχει περισσοτέρους Βόας παρὰ κατοίκους, καὶ μ' ὅλον ὅτι τοὺς κυνηγοῦσι συνεχῶς καὶ ἐπιμόνως εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ καταστρέψωσιν αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τόπον διατεμνόμενον ὑπὸ βαθέων φαράγγων καὶ κατακεκαλυμμένον εἰσέτι ὑπὸ ἀπείρων παρθένων δασῶν, ὅπου ὁ ἰνδοκάλαμος ἐξαπλώνει τὸ πλατύτατον σκιάδιον τοῦ φυλλώματός του πλησίον τοῦ δένδρου τοῦ κόμμεως· ὅπου ἡ ὑψιτενὴς φοινικιὰ ἐκτείνει τοὺς κλῶνάς της, ζητοῦσα ἀκτῖνας τινὰς τοῦ ἡλίου, τὰς ὁποίας διαφιλονεικεῖ καὶ ἀποκρύπτει ἀπ' αὐτῆς ἡ πελώριος ἀγρία δρῦς· ὅπου τὰ δένδρα, πολυπληθέστερα τῶν κόκκων τῆς ἐπὶ τῆς ὄχθης ἄμμου, ἐπακουμβῶσι προσκολλώμενα καὶ συμπλεκόμενα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου· ὅπου οἱ γιγάντειοι σχοῖνοι, ἀληθεῖς ὄφεις τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, ῥιπτόμενοι καὶ συμπλεκόμενοι τῇδε κἀκεῖσε, πληροῦσι τὰ κενὰ μέρη τοῦ πρασίνου τούτου δρυφράκτου· ὅπου τέλος τὸ ἔδαφος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐγένετο ἄφαντον, καταχωσθὲν ὑπὸ ἄπειρον σωρείαν λειψάνων, συσσωρευθέντων ἀπ' αὐτῆς τῆς δημιουργίας, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα βυθίζεται ὁ ποῦς ὡς εἰς τὴν ἰλὺν τῆς βάλτου. Ἐκεῖ ὁ Βόας ζῇ ὡς ἀληθὴς βασιλεύς.

Ὅταν, ἐν καιρῷ τῆς συγκομιδῆς τῶν ζαχαροκαλάμων, μαῦρός τις ἤθελε δηχθῇ ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ τούτου ὄφεως, κράζει μετὰ λακωνισμοῦ τινος ὅλως Σπαρτιατικοῦ «ἐμένα 'δάγκασε Βόας!» Ἐξέρχεται δὲ πάραυτα ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν ἐργατῶν, καὶ οἱ σύντροφοί του μόλις ἀνησυχοῦσιν ἐπὶ μίαν στιγμὴν διὰ νὰ τὸν βοηθήσωσι· φθάνει μόνος μετὰ πολλοῦ κόπου εἰς τὴν καλύβην του, ἐνοκλάζει εἴς τινα αὐτῆς γωνίαν ἐν σιωπῇ, παρατηρῶν τὴν πληγήν του μὲ στυγνὸν καὶ ἀδάκρυτον βλέμμα· Ἐντὸς ὀλίγου τὸ σῶμά του, ἐξοιδηθὲν καὶ ἀποβὰν πελιδνὸν, συστρέφεται ἐν ἀγωνιώδει σπασμῷ, ἕως οὗ ὁ δυστυχὴς, ἀποβαλὼν τὰς αἰσθήσεις του, ἐξαπλοῦται ὕπτιος καὶ ἀποθνήσκει· ταῦτα δὲ ὅλα τὰ μαρτύρια διαρκοῦσι μίαν μόνην ἡμέραν. Πεντάκις ἢ ἑξάκις τοῦ ἔτους τὸ δρᾶμα τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν αὐτὴν κατοικίαν, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν παραμικροτέραν συγκίνησιν, διότι ἐσυνείθισαν πλέον εἰς αὐτὸ οἱ ἐγχώριοι.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι οἱ μαῦροι εἶνε μοιρόδοξοι, δοξάζουσι δηλαδὴ τὴν εἱμαρμένην ἢ τὸ πεπρωμένον. «Μὴ φοβεῖσαι, αὐθέντα, ἔλεγεν εἷς ἐξ αὐτῶν πρός τινα Εὐρωπαῖον, ὅστις ἐφοβεῖτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς φυτείαν ζαχαροκαλάμων, ἐν κακῇ καταστάσει εὑρισκομένην· εἶνε τῳόντι μεγάλη δυστυχία νὰ κεντηθῆτε ὑπὸ τοῦ ὄφεως, ἀλλ' ἐὰν ἦνε πεπρωμένον νὰ πάθητε τοῦτο, ἠμπορεῖτε νὰ τὸ πάθητε πολὺ καλὰ καὶ εἰς τὸν θάλαμόν σας ὡς καὶ ἐδῶ! » Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ δίλημμα τοῦ Ἀφρικανοῦ; Ἄλλως ὅμως ἐσκέφθησαν οἱ σοφοὶ τῶν Εὐρωπαίων ἰατρῶν, τῶν παρεπιδημούντων εἰς τὴν Μαρτινίκην, οἵτινες οὐ μόνον δὲν εἶνε μοιρόδοξοι, ὡς οἱ νέγροι, ἀλλὰ καὶ φρονοῦσιν ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶνε καλλίτερον νὰ λάβῃ τις τὰ δέοντα μέτρα παρὰ νὰ μένῃ ἀμέριμνος καὶ ἐκτεθειμένος εἰς τὰς βλαβερὰς ἐπηρείας τοῦ θανατηφόρου τούτου ἑρπετοῦ ἐν ζωώδει ἀναλγησίᾳ καὶ αὐταπαρνήσει. Οὕτω λοιπὸν ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας, ὁ περιώνυμος ἰατρὸς Ῥοῦφος ἐκήρυξε κατὰ τῶν Βόων τῆς Μαρτινίκης ἀληθὲς πολεμιστήριον ἐλελεῦ, αὐτὸ τὸ τρομερὸν ἔπος καταστραφήτω (delenda est), τὸ ὁποῖον ἐπρόφερεν ὁ γηραιὸς Κάτων κατὰ τῆς Καρχηδόνος. « Πρέπει νὰ καταστραφῶσιν οἱ Βόαι! » ἰδοὺ τὸ συμπέρασμά του.

Πλὴν ὅλαι αἱ πολεμικαὶ αὗται διακηρύξεις τῶν σοφῶν οὐδὲν παρήγαγον ἀποτέλεσμα. Μάτην ἀπεπειράθησαν νὰ ἐξοικειώσωσι μὲ τὴν ἀποικίαν ταύτην ζῶα ὀφιοφάγα. Ὁ Ἰχνεύμων, ὁμῦς οὗτος τοῦ Φαραὼ, ὁ τοσοῦτον σεβόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὑπῆρξεν ἀνίκανος διὰ τὸ ἔργον τοῦτο. Ὁ Γράπτης τῶν τροπικῶν ἐπίσης, τὸ πτηνὸν τοῦτο τὸ ἀνυψοῦν ὑπερηφάνως τὸ μέγα πτερόν, τὸ ἐμπεπηγμένον ὄπισθεν τοῦ ὠτίου του, ὡς ἐὰν ἀνῆκεν εἰς τὸ προκατακλυσμιαῖον γένος τῶν δημοσίων γραφέων, οἵτινες συνειθίζουσι νὰ θέτωσι τὸν κάλαμον μεταξὺ τῶν ὤτων των, καὶ τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦσιν ὀφίτην διότι κυνηγεῖ ἀπλήστως τὰ ἑρπετὰ παντὸς εἴδους, ἔμεινεν ὑποδεέστερον τῆς φήμης του· τὸ δὲ χιλιόφραγκον γέρας, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία ἐθέσπισε δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν εἰσάξει εἰς τὴν Μαρτινίκην τὸ καταστρεπτικὸν διὰ τοὺς ὄφεις γένος τοῦτο τῶν πτηνῶν, μένει εἰσέτι ἀνέπαφον.

Καὶ ὅμως ὁ Βόας δὲν κυνηγεῖ ποσῶς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μάλιστα τὸν φεύγει. Εἶνε εἶδος νυκτερινοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον τότε μόνον λαμβάνει ὑπὸ τὴν κατοχήν του τὴν γῆν, καθ' ἣν ὥραν ἡμεῖς τὴν ἐγκαταλείπομεν· ἐνίοτε δὲ, ἐκτελοῦν τὰς ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπιβαλλομένας αὐτῷ ἀνάγκας καὶ ἐπὶ σκοπῷ νομίμου ἀμύνης, μᾶς δάκνει καὶ μᾶς θανατώνει. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἐναντίον τοῦ ὄφεως, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καταχρᾶται πολλάκις αὐτοῦ. Ἀλλὰ μήπως ἡ γῆ, ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας καθ' ἣν μορφωθεῖσα ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ, δὲν εἶνε εὐρύχωρον στάδιον αἱματηρῶν σφαγῶν καὶ ἀλληλοκτονιῶν;

« Καθ' ἣν ἐποχὴν ὡμίλουν τὰ ζῶα, (μόλις δὲ παρῆλθον ἕκτοτε ἓξ ἡμέραι), λέγει ὁ Ῥαβελαὶ, ὁ Πυθαγόρας ἤκουσε τὸ χόρτον νὰ παραπονῆται πικρότατα διότι κατετρώγετο ὑπὸ τρομεροῦ τινος θηρίου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀρνίον. Ἓν ὄστρακον, τὸ ὁποῖον ὁ φιλόσοφος οὗτος ἡτοιμάζετο νὰ καταβροχθίσῃ, τῷ ὑπέδειξε τόσον εὐγλώττως τὴν σκληρότητα τῆς πράξεώς του, ὥστε ἐπανέθεσεν αὐτὸ εἰς τὸν βράχον ἐφ' οὗ ἦτο προσκεκολλημένον, ὑποσχόμενος νὰ μὴ φάγῃ εἰς τὸ ἑξῆς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῷ ζωήν. Πλὴν, ἐξακολουθῶν τὴν ὁδόν του ὁ Πυθαγόρας, εἶδεν ἀράχνην κατατρώγουσαν μυῖαν, στρουθίον κατατρῶγον τὴν ἀράχνην, ἱέρακα τρώγοντα τὸ στρουθίον, ἀετὸν ἁρπάζοντα τὸν ἱέρακα, καὶ τότε ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐγένετο ὅπως καταστρέφηται ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου του, καὶ ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου εἶνε πάντοτε τὸ καλλίτερον. »

Ῥ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΓΑΛΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ. — Ἐφημερίς τις κάμνει τὴν ἑξῆς παραβολὴν τῶν Γαλλίδων πρὸς τὰς Γερμανίδας Κυρίας:

« Ἡ Γαλλὶς ἐνδύεται, ἡ δὲ Γερμανὶς καλύπτει ἑαυτήν. Ἡ Γερμανὶς περιπατεῖ, ἡ δὲ Παρισινὴ Κυρία κυματίζει. Αἱ Γερμανίδες εἶνε ἢ δυσειδεῖς ἢ ὡραῖαι, αἱ Παρισιναὶ ὅμως οὔτε ἄσχημοι εἰσὶν οὔτε ὡραῖαι, εἰμὴ μόνον θελξικάρδιοι. Τὸ βλέμμα τῆς Γερμανίδος εἶνε ἀείποτε ἄδολον καὶ ἁγνὸν, ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Γαλλίδος ὁποῖαι ἡδονικαὶ ἄβυσσοι ὑπάρχουσι! Διὸ καὶ ὁ Δοὺξ τοῦ Γραμμὸντ εἶπε ποτὲ περὶ αὐτῶν δικαίως, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί των ἔχουσι πάντοτε τὸ ὕφος, ὄχι μόνον τοῦ νὰ σὲ κυττάζωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ σὲ μαγνητίζωσιν. Ἡ Γερμανὶς λέγει ναὶ ἢ ὄχι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Παρισινὴν Κυρίαν οὔτε καθαρὸν ναὶ ἀκούει τις, οὔτε ὁλόκληρον ὄχι. Ἡ Γερμανὶς σὲ περιμένει ἐπὶ δέκα ἔτη ὑπὸ τὸ δένδρον, ἡ δὲ Παρισινὴ ἐπὶ δέκα λεπτά. Ἡ Παρισινὴ εἶνε πανοῦργος καὶ διπλωμάτις, ἡ δὲ Γερμανὶς ἀφελὴς καὶ ἀγαθή. Ἡ Γερμανὶς εὐχαριστεῖται μὲ τὸν θαυμασμὸν ἑνὸς, ἡ δὲ Γαλλὶς ἀγαπᾷ νὰ θαυμάζεται ὑπὸ πάντων. Ἡ Γερμανὶς δὲν ὁμιλεῖ τόσον πολὺ οὔτε περιττολογεῖ, ἀλλ' ἡ Γαλλὶς εἶνε λάλος ὡς κίσσα. Ἡ Παρισινὴ εἶνε τεχνῖτις, ἡ δὲ Γερμανὶς γυνή. Καλλίτερον εἶνε νὰ ἀγαπᾷ τις ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ νὰ νυμφεύεται ἐν Γερμανίᾳ.

ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΣ. — Συμβαίνει πολλάκις ἄτομόν τι νὰ ἐμπνέῃ ἀντιπάθειαν, αἴσθημα δηλαδὴ ἀποστροφῆς ἢ ἀπεχθείας, ἥτις καθιστᾷ τὴν παρουσίαν του δυσάρεστον. Ἐπειδὴ δὲ, κατὰ τὰς θείας ἀρχὰς τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας, πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀγαπῶμεν ἐξ ὅλης ἡμῶν καρδίας ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἄνευ διακρίσεως, ὡς ὁμοίους καὶ ἀδελφούς μας, διάσημός τις ἠθικολόγος τῆς ἐποχῆς μας ὑπέδειξεν ἐσχάτως μέσον τελείας θεραπείας τοῦ τοιούτου ἀτόπου, ἧς δοκιμὴν ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

« Ἀπήντων συχνὰ, λέγει, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἕνα μικράνθρωπον μὲ πρόσωπον τοσούτῳ ἄχαρι, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἴδω χωρὶς νὰ κυριεύηται εὐθὺς τὸ σῶμά μου ἀπὸ ἀλγεινὸν αἴσθημα ταραχῆς. Ἠναγκαζόμην νὰ τῷ στρέφω τὰ νῶτα ἢ νὰ χαμηλόνω τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπω, ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένει ἡ παρουσία του. Ἡ θέσις μου καθίστατο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ δυσχερεστέρα, διότι ἤρχετο τακτικὰ εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μὲ ἐζήτει ἐπίτηδες, ὥστε πολλάκις ἐβιαζόμην νὰ φεύγω. Τέλος, σκεπτόμενος μίαν πρωΐαν ἐν τῇ κλίνῃ μου περὶ τούτου, ἀνεπήδησα περιχαρὴς διότι εὗρον μέσον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀντιπάθειάν μου, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξεπλήρωσα ἐπιτυχῶς τὴν αὐτὴν ἑβδομάδα. Κατώρθωσα νὰ κάμω μικράν τινα χάριν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ὑπεχρεώθη νὰ μοὶ δηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τῶν ζωηροτέρων ἐκφράσεων καὶ σχημάτων· τὸ πρόσωπόν του μοὶ ἐφάνη τόσον ὡραῖον καὶ ἀγαπητὸν, ὥστε ἔκτοτε βλέπω αὐτὸν ἐρχόμενον πρὸς ἐμὲ μὲ εὐχαρίστησιν.

ΔΑΡΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ. — Ἀρκετὰ περίεργος εἶνε ὁ τρόπος, δι' οὗ Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπους ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας. Συνεφώνησαν, λέγει ὁ Ἡρόδοτος, καὶ οἱ ἑπτὰ συνεργήσαντες εἰς τὸν φόνον τοῦ Ψευδοσμέρδιος ἡγεμόνες νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ πρωΐας ἔφιπποι εἰς τὴν παρακειμένην πεδιάδα, καὶ οὗ τινος ὁ ἵππος ἤθελε χρεμετίσει πρῶτος, αὐτὸς νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. Ὁ Δαρεῖος εἶχεν ἱππόκομον ἐπιτήδειον, ὅστις, λαβὼν διὰ νυκτὸς θήλειαν ἵππον καὶ ἐλθὼν εἰς

τὸ συμφωνηθὲν μέρος τῆς συναντήσεως, ἐπλησίασεν αὐτὴν εἰς τὸν ἵππον, ὃν ἔμελλε νὰ ἱππεύσῃ τῇ ἐπαύριον ὁ Δαρεῖος. Τὸ πρωΐ ἅμα τῇ αὐγῇ ἐξῆλθον οἱ ἡγεμόνες ἔφιπποι, καὶ ἐπορεύοντο κατὰ τὰ συμφωνηθέντα εἰς τὴν πεδιάδα· ἅμα δὲ ὁ εὐγενὴς ἵππος τοῦ Δαρείου ᾐσθάνθη ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου πρό τινων ὡρῶν διῆλθε τόσας ἡδονικὰς στιγμὰς, καὶ ὡσφράνθη τὴν κόπρον τῆς ἵππου, ἣν ὠχεύετο τὴν νύκτα, ἀφῆκε χρεμετισμὸν ἔρωτος. Τότε, καταβάντες ἀπὸ τῶν ἵππων οἱ λοιποὶ ἡγεμόνες, προσῆλθον ἐνώπιον τοῦ Δαρείου, καὶ, προσκυνήσαντες αὐτὸν, ἀνηγόρευσαν βασιλέα τῆς Περσίας.

Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Δαρεῖος ὁπωσδήποτε ἦτο ἄνθρωπος ἐπιχειρηματίας καὶ ἔξυπνος συγκριτικῶς ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους συγχρόνους του, καὶ οὐδόλως ὡμοίαζε κατὰ τὴν νωθρότητα μὲ τοὺς προκατόχους του. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς Χαλκηδονίους τυφλοὺς ὠνόμασε, διότι, ἐνῷ ἀπέναντι αὐτῶν ἔκειτο εἰς λαμπροτάτην θέσιν τὸ ὡραῖον ἄστυ τοῦ Βύζαντος, αὐτοὶ ἐπροτίμων νὰ κατοικῶσι τὴν Χαλκηδόνα, ἣν ἀπεκάλεσε πόλιν τυφλῶν.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 7. — Οὐχ ἧττον περίεργος εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς 7, ὡς ἐκ τῶν πολυειδῶν αὐτοῦ σημαινομένων: Οἱ ἀρχαῖοι ἠρίθμουν ἑπτὰ πλανήτας, ἑπτὰ ἀρχικὰ χρώματα, ἑπτὰ ὀσμὰς, ἑπτὰ ἀστέρας (τὰς Πλειάδας). — Ἑπτὰ ἦσαν τὰ θαύματα τοῦ κόσμου, ἑπτὰ οἱ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἑπτὰ οἱ κυκλικοὶ ἀγῶνες, ἑπτὰ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατηγοί. Ὡς πρὸς τὰ θρησκευτικὰ δὲ ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἦν ὁ ἐξάρχων ἀριθμὸς τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ οἱ Ἕλληνες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔθυον ἑπτὰ θυσίας.

Ἅπαντα σχεδὸν τὰ ἔθνη διήρεσαν τὸν χρόνον εἰς περιόδους ἑπτὰ ἡμερῶν, καὶ ἑπτὰ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῆς Δημιουργίας. — Ἡ μουσικὴ ἔχει ἑπτὰ φωνὰς, καὶ πολὺν χρόνον ἐγνωρίζοντο ἑπτὰ μόνον μέταλλα.— Ἑπτὰ εἰσὶν οἱ ἀστέρες τῆς Μεγάλης Ἄρκτου.

Ὁ ἀριθμὸς 7 εἶνε ἐπίσημος καὶ εἰς τὰς Γραφάς: Αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τοῦ Φαραὼ, αἱ ἑπτὰ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαι, αἱ ἑπτὰ χεῖρες τοῦ χρυσοῦ λυχνοστάτου, αἱ ἑπτὰ λαμπάδες, οἱ ἑπτὰ ἀστέρες, αἱ ἑπτὰ σφραγῖδες, οἱ ἑπτὰ Ἄγγελοι καὶ αἱ ἑπτὰ σάλπιγγες, οἱ ἑπτὰ δράκοντες καὶ τὰ ἑπτὰ διαδήματά των, κτλ. Αἱ ἑπτὰ αἰτήσεις τῆς Κυριακῆς προσευχῆς· τὰ ἑπτὰ πονηρὰ πνεύματα, ἅτινα παραλαμβάνει τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἡ ἐρώτησις τοῦ Πέτρου ἂν πρέπῃ νὰ συγχωρῇ τὸν ἀδελφόν του ἁμαρτήσαντα ἕως ἑπτάκις, καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Σωτῆρος ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτά· τὰ ἑπτὰ δαιμόνια τῆς Μαγδαληνῆς, ἅτινα ἐξέβαλεν ἀπ' αὐτῆς ὁ Κύριος· οἱ ἑπτὰ οὐρανοί, τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, κτλ. κτλ.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ. — Τὸν τίτλον τοῦτον φέρει περίεργον διδακτικὸν βιβλιάριον συγχρόνου τινὸς ἠθικολόγου, τοῦ Ἀρσενίου Οὐσιὲ, ἐν ᾧ πλεῖστα ὅσα παράδοξα ἀποφθέγματα περιέχονται. Ἐξ αὐτῶν παραθέτομεν τινὰ τὰ περιεργότερα:

— Ἡ Ἀφροδίτη, ἀναδυομένη ἐκ τῆς θαλάσσης, εἶνε σοφώτατον ἔμβλημα: ἡ ἐντελεστέρα ὡραιότης πρέπει νὰ ἔχῃ κόκκον ἅλατος εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τριχυμίας εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἡ γυνὴ, ἡ μὴ ἀφίνουσα τίποτε νὰ ἐπιθυμήσῃ τις παρ' αὐτῆς, δὲν ἔχει τι πλέον νὰ δώσῃ.

— Ὁ μαργαρίτης ἀγνοεῖ τὴν ἀξίαν του, καὶ τὸ ἄνθος τὸ ἄρωμά του· διὰ νὰ ὑπερτερήσῃς τὸν μαργαρίτην καὶ τὰ ἄνθη, νέα κόρη, ἀγνόει τὴν καλλονήν σου.

— Ἡ ἀγάπη εἶνε πρᾶγμα ἀνέκφραστον· μία ὁλόκληρος συγγραφὴ ἐν μιᾷ λέξει, εἷς ὠκεανὸς εἰς ἓν δάκρυ, εἷς ἀνεμοστρόβιλος εἰς ἕνα στεναγμόν.

— Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐπιδεικνύει τὸ μεγαλεῖόν του, προτείνον ἔξοχα καὶ ὑψηλὰ ζητήματα, καὶ τὴν μανίαν του, διισχυριζόμενον ὅτι τὰ λύει· τὰ διατί του ὑψοῦνται μετάρσια μέχρις οὐρανοῦ καὶ ἀεροβατοῦσι, τὰ διότι του ἕρπουσιν.

— Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἄλλων τὰ ἐλαττώματά μας εἰσὶ σκιαί, αἵτινες αὐξάνουσι καὶ μεγεθύνονται καθ' ὅσον δύει ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας μας.

— Ἡ ἀρετὴ, ἥτις μᾶς δίδει κόπον, ἀποδεικνύει ὅτι ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν, ἡ δὲ ἄνευ πόνων ἀρετὴ, ὅτι αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ.

— Ζητοῦμεν τὴν εὐδαιμονίαν συνήθως εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα μᾶς λείπουν, ἐνῷ ἄλλοι βλέπουν αὐτὴν εἰς ἓν μόνον πρᾶγμα ἀφ' ὅσα ἔχομεν.

— Ὁ ἄνθρωπος εἶνε κάτοπτρον τοῦ ἀνθρώπου.

— Σεβώμεθα πάντοτε τὴν πολιὰν κόμην, πρὸ πάντων ὅμως τὴν ἰδικήν μας.

— Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα δανείζομεν, ἀναχωροῦσι μὲν γελῶντα ἐπιστρέφουσι δὲ κλαίοντα.

— Αἱ τελευταῖαι εὐεργεσίαι τοῦ θνήσκοντος διαιωνίζουσι τὴν λύπην τοῦ θανάτου αὐτοῦ· δὲν ἔπρεπε νὰ κληρονομῇ τις εἰμὴ τοὺς ἐχθρούς του.

— Τὸν πονοῦντα διὰ πάντα τὰ πάντα παρηγοροῦσι.

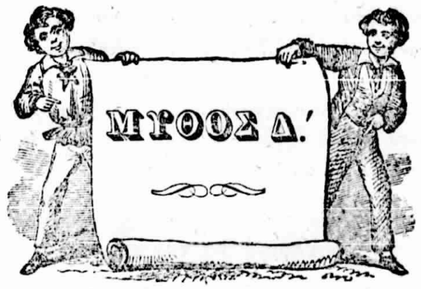

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΚΟΣ.

Ἐμονομάχησάν ποτε, παρόντων πολλῶν ἄλλων,
ὁ Κοῦρκος καὶ ὁ Ἀετὸς, ἀνόμοιοι τὴν φύσιν·
ἦτο ἡ πάλη σοβαρὰ, ἐπρόκειτο τίς μᾶλλον
ἠδύνατο ὑψινεφῆ νὰ κατορθώσῃ πτῆσιν.
Πετοῦν οἱ δύο σύγχρονοι· ὁ Κοῦρκος κάτω πίπτει,
ὁ Ἀετὸς τὰ σύννεφα μὲ τὰ πτερά του τύπτει.

Διὰ τὴν πτῆσιν τὴν κακὴν ὁ Κοῦρκος δυσχεραίνων,
πλὴν μὴ τολμῶν τοῦ Ἀετοῦ τὸ βλέμμα ν' ἀτενίσῃ,
εὑρίσκει Χοῖρον φίλον του βορβοροκυλισμένον,
καὶ δι' αὐτοῦ τὸν νικητὴν ζητεῖ νὰ ἐξυβρίσῃ.
Ὁ Χοῖρος στόμα ῥυπαρὸν ἀνοίγ' εἰς βλασφημίαν,
καὶ κλίνουν τ' ἄνθη πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν δυσωδίαν.

" Τὸ ῥάμφος σου τὸ σκολιὸν, ὦ Ἀετὲ, πληγόνει,
" τρομάζουν τ' ἄλλα τὰ πτηνὰ ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς σου,
" κ' ἐκεῖθεν στάζουν αἵματα, κ' ἐκεῖθεν στάζουν φόνοι.
" Εἴθε τὸ πῦρ τῶν οὐρανῶν νὰ καύσῃ τὰ πτερά σου! ,,
Τὸν ὑπερήφανον λαιμὸν ὁ νικητὴς κυρτόνων,
φλογῶδες πρὸς τὸν ὑβριστὴν ἓν βλέμμα στρέφει μόνον.

Ἓν βλέμμα στρέφει φλογερὸν, καὶ τὰ πτερὰ τανύων,
ὠθεῖ τὴν γῆν καὶ πέτεται νεφελοπόρος πάλιν.
Ἀλώπηξ τότε, " Σίγησον, ὦ ῥυπαρὸν ἀγγεῖον!
" τί σχέσιν ἔχει σήμερον τὸ ῥάμφος μὲ τὴν πάλην;
" Τὴν νίκην ἔχει πάντοτε τῶν Ἀετῶν ἡ πτῆσις·
" σὲ καὶ τὸν Κοῦρκον ἕρποντας καταδικάζ' ἡ φύσις! ,,

Καθαρισμὸς τοῦ ὑπὸ ἐλαίου κηλιδωθέντος χάρτου.

Θὲς τὸν κηλιδωθέντα χάρτην ἐπὶ μελανορρόφου χάρτου (στυποχάρτου), καὶ σπόγγισον τὰς κηλῖδας μὲ τεμάχιον βαμβακίου, βεβρεγμένου εἰς αἰθέρα ἢ μᾶλλον εἰς βενζίνην, (benzine, ἐλαιῶδες ἄχρωμον καὶ διαφανὲς ὑγρὸν καὶ εὐωδιάζον). Ἅμα στεγνώσει ὁ χάρτης θέλει ἐπανέλθει εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ καθαριότητα.

Καθαρισμὸς τοῦ μαύρου βελούδου.

Τὸ σαλαχωμένον καὶ κοκκινισμένον μαῦρον βελοῦδον δυνάμεθα νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν προτέραν του ζωηρότητα διὰ τοῦ ἀκολούθου τρόπου. Δύο ἄτομα κρατοῦσι τὸ καθαρισθησόμενον βελοῦδον ἀπὸ τὰς δύο αὐτοῦ ἄκρας, ἐνῷ τρίτον περιφέρει κατὰ τὸ ἀντίστροφον αὐτοῦ μέρος σπόγγον βεβρεγμένον εἰς ζύθον· εἶτα, ἐξακολουθοῦντες νὰ κρατῶσι τὸ ὕφασμα τεντωμένον, τὸ σιδηρόνουσιν ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐνόσῳ εἶνε εἰσέτι ὑγρὸν μὲ μετρίας θερμότητος σίδηρον. Οὕτω δὲ καθαρίζεται ἀμέσως, καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ κατάστασιν.

Μέθοδος δι' ἧς καθαρίζονται οἱ χρυσωμένοι ὀρείχαλκοι.

Ἂν χρυσωμένος τις ὀρείχαλκος (πρόνζος) κηλιδωθῇ ἀπὸ ἔλαιον ἢ ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλο ἐλαιῶδες σῶμα, πρέπει πρῶτον νὰ πλυθῇ καλῶς ἐντὸς ὕδατος ἐκ στάκτης ἢ καλλήτερον ποτάσσης· εἶτα παρασκευάζομεν μῖγμα, συγκείμενον ἀπὸ ὕδωρ, ἀπὸ θειοῦχον λευκάργιλλον (Sulfate d'alumine) καὶ ἀπὸ νιτρικὸν ὀξὺ (acide nitrique)· ἡ ἀναλογία εἶνε ἀνὰ ἓν τρίτον ἐκ τῶν δύο τούτων ὑλῶν καὶ δύο τρίτα ὕδατος. Ἀλείφομεν τὸν ὀρείχαλκον μὲ τὸ μῖγμα τοῦτο, εἶτα τὸν σπογγίζομεν ἐπιμελῶς μὲ τεμάχιον φλανέλας καὶ τὸν ἀφίνομεν νὰ στεγνώσῃ· οὕτω δὲ καθαρίζεται ἐντελέστατα.

Καθαρισμὸς τῶν ἐκ μαύρου τριχάπτου πέπλων, (βέλων ἐκ δαντέλλας).

Διαλύομεν ὀλίγον κηκίδιον εἰς θερμὸν ὕδωρ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου βυθίζομεν τὸν καθαρισθησόμενον πέπλον, εἶτα τὸν ἀποσύρομεν καὶ τὸν ξεπλύνομεν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. Ἀναλύομεν ἀκολούθως εἰς ὕδωρ τραγακάνθινον κόμμι (gomme adragante), καὶ εἰς τὸ ἔγχυμα τοῦτο βουτῶμεν τὸν πέπλον διὰ νὰ τῷ δώσωμεν ὀλίγην κομμίδωσιν (κολλάρισμα). Συνθλίβομεν ἀκολούθως τὸ ὕφασμα διὰ νὰ στραγγίσῃ τὸ ὕδωρ, τὸ ἁπλόνομεν ἐπί τινος σανιδίου τοῦ σιδηρώματος, προσκολλῶντες αὐτὸ κατὰ τὰς ἄκρας διὰ καρφίδων, καὶ τὸ ἀφίνομεν οὕτω νὰ στεγνώσῃ ἐπὶ τῆς σανίδος, ὅπου, σιδηρονόμενον ἀκολούθως, ἀποκτᾷ τὴν πρώτην του στιλπνότητα.

Τρόπος δι' οὗ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοὺς μύκητας (μανιτάρια) ἡ φαρμακερὰ αὐτῶν ἰδιότης.

Καθαρίζομεν πρῶτον ἐπιμελῶς καὶ κόπτομεν τὰ μανιτάρια, ὁποιουδήποτε εἴδους καὶ ἂν ὦσιν, εἰς μεγάλα κομμάτια, τὰ πλύνομεν ἔπειτα καὶ τὰ βάλλομεν εἰς κρύον νερὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ῥίπτομεν καὶ τινας κοχλιαρίας ὄξους, (δύο ἢ τρεῖς κοχλιαρίας εἰς μίαν λίτραν νεροῦ). Οὕτω δὲ τὰ ἀφίνομεν νὰ μουσκεύσωσιν ἕως δύο ὥρας, μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων, ἐξάζοντες αὐτὰ ἀπὸ τὸ νερὸν, τὰ ξεπλύνομεν μὲ ἄφθονον καθαρὸν ὕδωρ, καὶ τὰ βάλλομεν νὰ βράσουν εἰς ἄλλο νερὸν ἡμίσειαν ὥραν. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, τὰ πλύνομεν διὰ τελευταίαν φορὰν μὲ ψυχρὸν νερὸν, καὶ ἀφοῦ στραγγίσωσι τὰ μεταχειριζόμεθα διὰ μαγείρευμα.

Διὰ τοῦ ἁπλοῦ καὶ εὐκόλου τούτου τρόπου δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα ἀκινδύνως τὰ εἴδη τῶν μανιταρίων τὰ λεγόμενα φαγώσιμα, μὲ ὁποιαδήποτε εἴδη ἄλλων μυκήτων καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι ἀνακατωμένα. Ἡ δοκιμὴ αὕτη εἶνε ἀκίνδυνος καὶ ἐκτὸς πάσης ὑποψίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία εἶνε βεβαία· ἐπεβεβαιώθη δὲ πρό τινος ὑπὸ τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου τῶν Παρισίων.

Καθαρισμὸς τῶν ἀργυρῶν σκευῶν.

Λάβε μίαν λίτραν καθαροῦ ὕδατος, 10 γράμμα στυπτηρίας (κοιν. στύψεως), 25 γράμμα ἀσβόλης τῆς καπνοδόχης, καὶ ἀναμίξας βράσον· εἰς τὸ παρασκεύασμα τοῦτο βάψον τολύπην μαλλίου ἢ μᾶλλον ἁπλῆν ψῆκτραν (βοῦρτσαν), τρίψον δι' αὐτῆς τὰ ἀσημικὰ, ὁποιουδήποτε εἴδους καὶ ἂν ὦσιν, εἶτα σπόγγισέ τα ἐπιμελῶς καὶ θέλουν στιλβωθῆ καὶ καθαρισθῆ.

Ζύμη ἐξ ἀμυγδάλων, κατάλληλος πρὸς λεύκανσιν τῶν χειρῶν καὶ ἴασιν τῶν ῥαγάδων τοῦ δέρματος.

Λάβε 1(2 κιλόγραμμον πικραμυγδάλων, τὰ ὁποῖα ῥίψον εἰς ζεστὸν ὕδωρ διὰ νὰ ξεφλουδισθῶσι καλῶς· εἶτα θὲς αὐτὰ ἐντὸς πετρίνου ἰγδίου (γουδίου), προσθέτων καὶ 60 γράμμα δρακοντίου (εἴδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ estragon), 60 γράμμα ἁπλοῦ σαπωνίου καὶ 60 γράμμα καθαροῦ μέλιτος. Κοπάνισον καλῶς τὰ διάφορα ταῦτα εἴδη, καὶ μετὰ ταῦτα θὲς αὐτὰ εἰς πήλινον ἀγγεῖον διὰ νὰ βράσωσιν· ἀνακάτωνέ τα ἀδιακόπως καὶ βραδέως μὲ ξύλινον κοχλιάριον, καὶ μετὰ μίαν βράσιν ἀπόσυρον αὐτὰ ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ θὲς τὴν ζύμην ταύτην εἰς μικρὰ ἀγγεῖα, ὅπως τὴν μεταχειρίζεσαι πρωὶ καὶ ἑσπέρας.

Διατήρησις τοῦ βουτύρου.

Τὸ βούτυρον δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν πολὺν καιρὸν νωπὸν, τυλίζοντες αὐτὸ ἐντελῶς ἐντὸς πανίου, βεβρεγμένου εἰς ὕδωρ μεμιγμένον μὲ ὄξος. Ὅταν τὸ πανίον ξηρανθῇ, πρέπει νὰ τὸ βρέχωμεν ἐκ νέου μὲ τὸ ὀξυδωμένον ἐκεῖνο ὕδωρ, ὅπερ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῇ νωπὸν τὸ βούτυρον ἐπὶ πολὺν καιρόν.

Ἀλοιφὴ διὰ τὴν κόμην.

Συνιστῶμεν τὴν παροῦσαν ἀλοιφὴν ὡς ὠφελιμον, ἁπλουστάτην, ὀλιγοδάπανον καὶ εὐκόλως κατασκευαζόμενην. Λάβε 125 γράμμα πάχους χοίρου, διυλισμένου καὶ νωποῦ· δύο μικρὰς κοχλιαρίας κόνεως κίνας· βάνακάτωσον τὰ εἴδη ταῦτα δι' ἀργυροῦ κοχλιαρίου, καὶ οὕτως ἔχοντα θὲς εἰς μικρὰ ἀγγεῖα τῆς ἀλοιφῆς πρὸς χρῆσίν σου.

Λιθόκολλα διὰ πᾶν εἶδος πηλίνων ἀγγείων.

Βράσον εἰς καθαρὸν ὕδωρ πέντε ἕως ἓξ λεπτὰ τῆς ὥρας λευκὸν ὑαλίον, κοπάνισον ἔπειτα αὐτὸ, καὶ κοσκίνισον μὲ πυκνότατον κόσκινον· ἀνάμιξον μετὰ ταῦτα τὴν λεπτὴν ἐκείνην κόνιν μὲ λευκὸν τοῦ αὐγοῦ, τὸ δὲ ὅλον τοῦ μίγματος ἐκείνου τρίψον εἰς μάρμαρον ἕως οὗ γίνῃ εἶδος ἀλοιφῆς λεπτοτάτης· ἄλειψον δι' αὐτῆς τὸ σκεῦος καὶ συνάρμοσον αὐτό. Ἡ κόλλα αὕτη τόσον στερεὰ εἶνε, ὥστε τὰ συναφθέντα μέρη δὲν ξεκολλοῦν καὶ ἂν ἤθελε ξανασπάσει τὸ σκεῦος.

Η ΟΡΦΑΝΗ. (*)

Εἰς πέλαγος μὲ ἄφησας τρικυμιώδους βίου,
ὡς λέμβον κινδυνεύουσαν καὶ ἄνευ πηδαλίου
ἐν μέσῳ κλύδωνος σφοδροῦ.
Μ. Μ. Παππᾶς.

Εἰς τοῦ πατρός της τὸν νεκρὸν ἐγγὺς γονυκλιτοῦσα,
τὴν κρύαν ἤδη χεῖρά του εἰς χεῖράς της κρατοῦσα,
ἡμιθνητος κ' ἐκείνη
τὸν ἔβλεπεν ἡ τάλαινα καὶ μὲ λυγμοὺς ἐθρήνει.

(*) Ἐποιήθη τὴν 18 Μαΐου 1859, ἡμέραν πανώλεθρον διὰ τὴν πολυμελῆ οἰκογένειαν τοῦ μακαρίτου Ἐμμανουὴλ Βουρουκλᾶ. Σ.Η.

Ἐθρήνει, πλὴν τὸ ὄμμα της ὡσεὶ νενεκρωμένον
τὰ δάκρυα δὲν ἔβρεχον, ἀλλὰ προσηλωμένον
'ς τὸ πτῶμα τοῦ πατρός της,
τὴν κάμινον ἐδείκνυε τὴν καίουσαν ἐντός της.

Τὰ σπασμωδοῦντα χείλη της πολλάκις ἐπειράθη
ν' ἀνοίξ' εἰς τῆς καρδίας της τὰ πληημμυροῦντα πάθη,
καὶ τέλος μετ' ὀδύνης
ἀντήχησαν 'ς τὰ ὦτά μου οἱ ὀδυρμοὶ ἐκείνης.

" Δὲν ἔχει πλέον δάκρυα, πάτερ, ὁ ὀφθαλμός μου,
καθότι ἐξηντλήθησαν 'ς τὸν τάφον τῆς μητρός μου·
" δὲν ἔχω παρὰ μόνους
" ὅσους ἐκπέμπω, πάτερ μου, εἰς τὸν νεκρόν σου στόνους.

" Πᾶν ὅ,τι εἶχον ἐπὶ γῆς σεῖς ἦσθε, ὦ γονεῖς μου!
" στιγμαὶ μοὶ ἦσαν ἄῤῥητοι ὁπότε σεῖς ἐγγύς μου
" ὡς ἄγγελοι παρόντες
" μ' ἠσπάζεσθε, 'ς τ' ἀθύρματα τῆς κόρης σας γελῶντες.

" Τῆς φιλοστόργου μου μητρὸς ὀλίγον τὰς θωπείας
" ἡ δύστηνος ἀπήλαυσα!.... Ὦ ὥραι εὐτυχίας,
" παρήλθατε ταχέως
" ἵνα μ' ἀφήσετ' ὀρφανὴν καὶ νὰ θρηνῶ ματαίως!...

" Ὁμοία φεῦ! ἀνέτειλε καὶ ἄλλοτε ἡμέρα,
" καθ' ἣν ἐπὶ τῆς κλίνης της τὴν φίλην μου μητέρα
" νεκρὰν εἶδον κειμένην,
" ἡ δύστηνος! νομίσασα ἡσύχως κοιμωμένην.

" Προσῆλθον καὶ, ὦ μῆτέρ μου, ἠρώτησα, πῶς εἶσαι;
" ἐὰν, καθὼς μὲ ἔλεγες, τὴν κόρην σου λυπῆσαι,
" ὄλ στρέψε καὶ εἰπέ την
" μὰν λέξιν σου παρήγορον, καὶ γλυκοφίλησέ την.

" Ἀλλὰ πρὸς τί τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὦ μῆτερ, δὲν ἀνοίγεις;..
" ὁμίλησόν με, μῆτέρ μου, ἐφώνουν μετ' ὀδύνης·
" τὴν κόρην σου λυπήσου,
" καὶ μεῖνε πάλιν μετ' αὐτῆς ἢ πάρε την μαζή σου.

" Οἱ θρῆνοι ἦσαν μάταιοι!... Ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ κόσμου
" τοῦ πλάνου τούτου καὶ φθαρτοῦ, ἀνοίξασα ἐντός μου
" τὴν βρύσιν τῶν δακρύων,
" ἐξαντληθέντων ἔκτοπε 'ς τὸ μνῆμά της τὸ κρύον.

" Ἡ τοῦ θανάτου, πάτερ μου, ὀργὴ δὲν ἐκορέσθη,
" κ' εἰς οὐρανοὺς πρὶν ἀναθῇ τὸ νέφος ἀπωλέσθη
" ἐν μέσῳ τῶν αἰθέρων,
" τὸ πρὸς τὸν Πλάστην τοῦ παντὸς τὴν δέησίν μου φέρον.

" Τί πρὸς ἐμὲ εἶν' ἡ ζωὴ ὅταν διάγω βίον
" πολύστονον ἡ τάλαινα! ἐν μέσῳ τῶν δακρύων!
" ζητοῦσα τὸν πατέρα,
" φυγόντα οἴμοι! καὶ αὐτὸν εἰς ἄβατον αἰθέρα;...

" Τίς πρὸς ἐμὲ τὴν πτέρυγα προστάτιδα θ' ἀνοίξῃ,
" καὶ τοὺς σκοπέλους τῆς ζωῆς τοὺς παμπληθεῖς θὰ δείξῃ;...
" τίς ἔσεται σωτήρ μου;....
" Οὐδείς! ἀφοῦ, ὦ τάλαινα! ἀπέθαν' ὁ πατήρ μου!

" Οὐαί! τὸ μέλλον πρὸς ἐμὲ ἐν μέσῳ τῶν δακρύων
" ὡς τρομερὸν καὶ εἰδεχθὲς παρίσταται θηρίον,
" ποθοῦν νὰ μὲ βροχθίσῃ,
" ἅμα ἡ τύχη ἔρμαιον τῆς λύσσης του μ' ἀφήσῃ! ,,

Α. Ι. Σ. (Σάμιος.)

Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(Πρωτότυπον).

Γ'.

Οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες εἰσὶν ἥλιοι.

« Κάλλος οὐρανοῦ δόξα ἄστρων, κόσμος φωτίζων ἐν ὑψίστοις. » Σειράχ, ΜΓ'. 10.

ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΕΣ, καθ' ὅσον ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν τὰ περιωρισμένα μέσα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης καὶ τέχνης, τὰ τοῦς ἡμετέρους ὀφθαλμοὺς προσβάλλοντα οὐράνια σώματα, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ τὰ πάντα λογικῶς καὶ πανσόφως οἰκονομήσασα θεία Πρόνοια διεσκόρπισεν αὐτὰ ἐν τῷ αἰθερίῳ διαστήματι οὐχὶ μεμονωμένα καὶ ἄσχετα, ἀλλὰ κατὰ ἀθροίσματα ἢ συμπλέγματα, ἐπενεργοῦντα ἀλλήλοις καὶ ἀποτελοῦντα τὴν ἐξαισιωτάτην ἐκείνην καὶ θαυμάσιον ἁρμονίαν τοῦ σύμπαντος. Τὰ ἀθροίσματα ταῦτα τῶν ἀστέρων εἰσὶν ἀφθόνως διεσπαρμένα πανταχοῦ τοῦ οὐρανίου χώρου, πολλὰ τῶν ὁποίων σύγκεινται ἐκ μυριάδων ἀστέρων. Μεταξὺ δὲ τῶν περὶ ἡμᾶς καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ἡμῶν ἀπείρων τούτων ἀθροισμάτων κεῖται καὶ τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα, ὡς κόκκος ἄμμου ἐν τῷ ἀπεράντῳ πυθμένι τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἁπλοῦν τι σημεῖον εἰς τὴν ἄπειρον τοῦ παντὸς ἔκτασιν, συγκείμενον ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ φωτὸς καὶ ἑστίας τῆς θερμότητος Ἡλίου καὶ τῶν κινουμένων περὶ αὐτὸν πλανητῶν, ἐν οἷς συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ μικρὰ ἡμῶν Γῆ. Ὅλοι δὲ οὗτοι οἱ τὸν οὐρανὸν κοσμοῦντες φωταυγεῖς λυχνίσκοι, εἰς οὓς ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἀπλανεῖς ἀστέρες, εἰσὶν ἀναμφιβόλως κέντρα ἰσαρίθμων πλανητικῶν συστημάτων, αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἥλιοι, λαμπρότεροι πολλάκις καὶ ἀσυγκρίτως μεγαλήτεροι τοῦ ἡμετέρου, φαινόμενοι δὲ τοσοῦτον μικροὶ διὰ τὴν τεραστίαν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασίν των, καὶ περὶ τοὺς ὁποίους κυκλοφοροῦσιν ἄλλοι πλανῆται, τῆς αὐτῆς ἴσως μὲ τὴν ἡμετέραν Γῆν ἢ καὶ ἄλλης φύσεως σώματα, τῶν ὁποίων ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἰδέαν ἐπειδὴ ἴσως δὲν εὑρίσκονται ἀνάλογα τούτων ἐν τῷ ἡμετέρῳ πλανητικῷ συστήματι.

Εἷς τῶν πλησιεστέρων εἰς τὴν ἡμετέραν Γῆν ἀπλανῶν ἀστέρων εἶνε ἀναντιῤῥήτως τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας, ὁ Ἥλιος, ὁ φωτίζων καὶ θερμαίνων ἡμᾶς οὗτος ἀστὴρ, ὅστις ἀπέχει ἀφ' ἡμῶν ὑπὲρ τὰ 34 ἑκατομμύρια λευγῶν. Ὁποία ἐκπληκτικὴ ἀπόστασις! πόσον μικρὸς φαίνεται ἐν τῇ ἀποστάσει ταύτῃ, ἐνῷ τὸ πάχος τοῦ ὄγκου αὐτοῦ εἶνε τετράκις μεῖζον τῆς μεταξὺ Γῆς καὶ Σελή-

νης ἀποστάσεως! (*) Καὶ ὅμως, ὁ τρισμέγιστος οὗτος ἡλιακὸς ὄγκος, πρὸς τὰς μυριάδας τῶν αὐτοφώτων ἢ ἀπλανῶν ἀστέρων παραβαλλόμενος, βολίδι μικροτάτῃ ὁμοιάζει, διότι ἐν τῷ ἀχανεστάτῳ πελάγει τοῦ στερεώματος ὑπάρχουσιν ἀστέρες τόσον μεγάλοι, ὥστε ἐγκλείουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸν ἥλιον μετὰ τῶν δορυφορούντων αὐτῷ πλανητῶν! Εἰς ποίας ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις πρέπει νὰ κεῖνται οἱ ἥλιοι οὗτοι μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς κινουμένων πλανητῶν, καίπερ φαινόμενοι ἡμῖν ἐν τῷ οὐρανίῳ θόλῳ ὡς φῶτα μικρὰ πλησίον ἀλλήλων τεθειμένα; ἄρά γε εἰς μάτην ἐκχέουσι τὸ ἄπλετον αὐτῶν φῶς, ἢ φωτίζουσι καὶ αὐτοὶ πιθανώτατα ὡς ὁ ἡμέτερος ἥλιος ἄλλα σκιερὰ σώματα, ὅμοια μὲ τὴν Γῆν ἢ καὶ ἀλλοίας ἴσως φύσεως;

Οὐδεὶς ἀπεκάλυψεν ἡμῖν τὴν φύσιν τῶν μακρὰν ἡμῶν κειμένων θαυμασίων τούτων, ἅτινα ἀφθόνως διεσκόρπισεν ἡ παντοδύναμος θεότης εἰς τὰς αἰθερίας ἐκτάσεις, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοί, διὰ τοῦ δοθέντος ἡμῖν μικροῦ μορίου σοφίας, ὁδηγούμενοι ἐξ ὅσων πλησιέστατα ἡμῶν βλέπομεν καὶ ἀντιλαμβανόμεθα, προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μακρὰν ἡμῶν κειμένων φωτοβόλων σωμάτων καὶ τὴν μετὰ πιθανότητος καὶ λόγου περιγραφὴν αὐτῶν. Οὕτω λοιπόν, ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος κρίνοντες, παρακινούμεθα ὅπως παραδεχθῶμεν, κατὰ λογικωτάτην βαθμολογίαν εἰς φυσικὰ συμπεράσματα φθάνοντες, ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ φωταυγῆ ἄστρα, ἅτινα φαίνονται εἰς τοὺς γυμνοὺς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς μεμονωμένα, δορυφοροῦνται ὑπὸ ἄλλων διαφόρου μεγέθους ἀστέρων, καὶ ἀποτελοῦσι διάφορα πλανητικὰ συστήματα, ἄπειρα ὡς τὰ μόρια τοῦ κονιορτοῦ καὶ διεσπαρμένα εἰς τὸ ἀχανὲς χάος. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι τὸ ἡμέτερον μικρὸν πλανητικὸν σύστημα, συμπεριλαμβανομένης τῆς ἀδιοράτου γῆς ἣν κατοικοῦμεν, τοῦ ἱκανῶς μηδαμινοῦ ἡλίου ἀναλόγως ὡς πρὸς τοὺς μεγίστους ἐκείνους ἀπείρως ἀπέχοντας ἀφ' ἡμῶν καὶ σχεδὸν ἀφανεῖς ἡλίους, καὶ τῶν μικρῶν αὐτοῦ πλανητῶν, εἶνε στιγμὴ ἐν τῷ ἀπείρῳ, ἔλαττον ἢ κόκκος ἄμμου ἐν τῷ ὠκεανῷ, εἶνε μηδὲν τέλος πάντων παραβαλλόμενον πρὸς τὸ πᾶν, καθὼς καὶ ἡ ἀνθρωπίνη σοφία καὶ δύναμις, παραβαλλομένη πρὸς τὴν πανσοφίαν καὶ παντοδυναμίαν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός, εἶνε μηδέν.

Ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περίφημός τις Γερμανὸς ἀστρονόμος: « Εἶνε « περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅλοι οἱ πλανῆται καὶ « ἅπασαι αἱ σελῆναι, συμπεριλαμβανομένου καὶ « αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ δι' ἡμᾶς ἡλίου, ὡς καὶ ὅλα « τὰ πιθανῶς ἄγνωστα εἰσέτι οὐράνια σώματα, « ἐξ ὧν σύγκειται τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύ- « στημα, εἰσὶ σχεδὸν μηδὲν κατὰ σύγκρισιν τῶν « ἄλλων συστημάτων, τῶν πληρούντων τὸ ἀχα- « νὲς διάστημα τῆς ἀβύσσου· εἰσὶν ἄθυρμα, μὲ « ἄλλας λέξεις, ἢ ῥανὶς ὕδατος εἰς τὴν θάλασ- « σαν. Ἴδετε τὰς χιλιάδας τῶν ἄστρων, τῶν χρυ- « σούντων τὸν οὐράνιον θόλον διὰ τοῦ σπινθηρο- « βολοῦντος φωτός των. Ἴδετε τὰ πολυάριθμα « συμπλέγματα, τὰ σχηματιζόμενα ὑπ' αὐτῶν εἰς « τὸ ἀχανὲς τῶν οὐρανῶν, τοὺς ἀστερισμοὺς ἐ- « κείνους, εἰς οὓς διαφόρους ἀπέδωκεν ἡ ἀστρονο- « μία ὀνομασίας πρὸς διάκρισιν. Ἴδετε τὴν πλα- « τεῖαν ἐκείνην ζώνην ἢ ταινίαν, τὴν περιλαμ- « βάνουσαν ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν περιφέρειαν « τοῦ οὐρανοῦ καὶ διακρινομένην μὲ τὸ ὄνομα « Γ α λ α ξ ί α ς, καὶ ὅλας τὰς πολυάστρους ἐκείνας « λευκότητας, τὰς μορφουμένας ἐξ ἀστέρων ἐπι- « σεσωρευμένων, οὕτως εἰπεῖν, ἐπαλλήλως. Τί « θέλετε εἰπεῖ ἂν σᾶς διαβεβαιώσωσιν ὅτι ἕκα- « στον τῶν ὅσων βλέπετε εἰς τὸν οὐρανὸν μικρῶν « καὶ λαμπρῶν σημείων, τῶν διακρινομένων μὲ τὸ « γενικὸν ὄνομα ἄ σ τ ρ α ἢ ἀ π λ α ν ε ῖ ς ἀ σ τ έ- « ρ ε ς, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ᾖ, εἶνε εἷς ἥλιος μεί- « ζων τοῦ ἡμετέρου; Ἕκαστος δὲ τῶν ἡλίων τού- « των ἔχει τοὺς πλανήτας του, οἵτινες στρέφονται « περὶ αὐτὸν ὡς οἱ τοῦ ἡμετέρου συστήματος περὶ « τὸν ἥλιον, καὶ ἕκαστος πάλιν πλανήτης ἔχει ὄχι « μόνον ἕνα δορυφόρον, ὡς ἡ ἡμετέρα Γῆ τὴν Σε- « λήνην, ἀλλὰ πολλοὺς πολλάκις, διὰ τῶν ὁποίων « φωτίζεται τὴν νύκτα. »

Ναί! ἑκάστη τῶν λαμπυριζουσῶν τούτων στιγμῶν, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ ἀστρονόμου τούτου, αἵτινες ποικίλουσι τὸν μαῦρον πέπλον τῆς νυκτὸς καὶ ὑφ' ὧν εἶνε διεσπαρμένος ὁ οὐράνιος θόλος, εἶνε ἀνὰ εἷς ἥλιος μικρότερος ἢ ἀσυγκρίτως μεγαλήτερος τοῦ ἡμετέρου ἡλίου, παρέχων φῶς, θερμότητα, ἕλξιν καὶ ζωὴν εἰς σωρείας πλανητῶν καὶ ἄλλων ἀγνώστων ἡμῖν οὐρανίων σωμάτων, ἐξαρτωμένων ἀπ' αὐτοῦ. Οἱ αὐτόφωτοι δὲ οὗτοι ἥλιοι, οἵτινες ἔλαβον τὸ ὄνομα ἀ π λ α ν ε ῖ ς ἀ σ τ έ ρ ε ς, διότι μένουσι πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ ὡς ὁ ἡμέτερος ἥλιος καὶ δὲν ἔχουσι κίνησιν ὁμοιάζουσαν μὲ τὴν τῶν πλανητῶν, διακρίνονται εὐκόλως τῶν λοιπῶν ἑτεροφώτων σωμάτων διὰ τοῦ σπινθηροβολοῦντος φωτὸς αὐτῶν, τοῦ καθαροῦ, λαμπροῦ καὶ στίλβοντος.

Ῥ.

(Ἀκολούθεῖ).

(*) Ἀπέχει ἡ Γῆ τῆς Σελήνης 50,482 Γεωγραφικὰ μίλια, ἢ 192,183,974 ὀργυιάς.